PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2009. gada 1. jūlijā *

Apvienotās lietas T-273/06 un T-297/06

ISD Polska sp. z o.o., Varšava (Polija),

Industrial Union of Donbass Corp., Doņecka (Ukraina), ko sākotnēji pārstāvēja K. Rapins [*C. Rapin*] un E. van den Haute [*É. Van den Haute*], pēc tam — K. Rapins, E. van den Haute un K. Petermans [*C. Pétermann*], advokāti,

prasītāji lietā T-273/06,

ISD Polska sp. z o.o. (agrāk — *Majątek Hutniczy sp. z o.o.*), Varšava, ko sākotnēji pārstāvēja K. Rapins un E. van den Haute, pēc tam — K. Rapins, E. van den Haute un K. Petermans, advokāti,

prasītājs lietā T-297/06,

* Tiesvedības valoda — franču.

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv K. Žiolito [*C. Giolito*] un A. Stobjecka-Kuika [*A. Stobiecka-Kuik*], pārstāvji,

atbildētāja,

par lūgumu daļēji atcelt Komisijas 2005. gada 5. jūlija Lēmumu 2006/937/EK par valsts atbalstu Nr. C 20/04 (ex NN 25/04) par labu tērauda ražotājam *Huta Częstochowa S.A.* (OV 2006, L 366, 1. lpp.) tiktāl, ciktāl tajā par nesaderīgu ar kopējo tirgu atzīta daļa piešķirtā atbalsta un Polijas Republikai noteikts pienākums to atgūt.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši S. Papasavs [*S. Papasavvas*] un A. Ditrihs [*A. Dittrich*] (referents),

sekretāre K. Poheca [*K. Pocheć*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 3. septembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 1991. gada 16. decembra Eiropas nolīguma, ar kuru izveido asociāciju starp Eiropas Kopienām un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Polijas Republiku, no otras puses, 2. protokola par EOTK produktiem (OV 1993, L 348, 2. lpp.; turpmāk tekstā — "2. protokols") 8. pantā ir noteikts:

"1. Ar šā nolīguma pareizu darbību tiktāl, ciktāl tas var ietekmēt tirdzniecību starp Kopienu un Poliju, nav savienojams:

[..]

iii) jebkādā veidā sniegts valsts atbalsts, izņemot atkāpes, kas atļautas saskaņā ar EOTK līgumu.

[..]

4. Līgumslēdzējas puses atzīst, ka pirmajos piecos gados pēc nolīguma stāšanās spēkā, atkāpjoties no šā panta 1. punkta iii) apakšpunkta, [Polijas Republika] izņēmuma kārtā pārstrukturēšanas nolūkos valsts atbalstu var piešķirt EOTK tērauda ražojumiem, ja vien:

— pārstrukturēšanas programma ir saistīta ar kopējās ražošanas jaudas racionalizēšanu un samazināšanu Polijā,

— normālos tirgus apstākļos pārstrukturēšanas perioda beigās atbalstu saņēmušie uzņēmumi kļūst dzīvotspējīgi,

— šāda atbalsta apjoms un intensitāte nekādā ziņā nepārsniedz apjomu un intensitāti, kāda ir absolūti vajadzīga šādas dzīvotspējas atjaunošanai, un tie pakāpeniski samazinās.

Asociācijas padome, ņemot vērā [Polijas Republikas] ekonomisko situāciju, var izlemt pagarināt iepriekš minēto piecu gadu periodu."

2 Ar Eiropas Savienības un Polijas Asociācijas padomes 2002. gada 23. oktobra Lēmumu Nr. 3/2002 par 2. protokola 8. panta 4. punktā paredzētā laika posma pagarināšanu (OV 2003, L 186, 38. lpp.) laika posms, kurā Polijas Republikai saskaņā ar 2. protokola 8. panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem izņēmuma kārtā bija atļauts piešķirt

pārstrukturēšanas atbalstu tērauda ražojumiem, tika pagarināts par astoņiem gadiem, sākot no 1997. gada 1. janvāra, vai līdz Polijas Republikas pievienošanās Eiropas Savienībai brīdim. Šī lēmuma 2. pantā ir paredzēts:

"[Polijas Republika] iesniedz Komisijai [..] pārstrukturēšanas programmu un komercdarbības plānus, kas atbilst 2. protokola 8. panta 4. punktā paredzētajām prasībām un kurus ir izvērtējusi un apstiprinājusi attiecīgā valsts iestāde, kas atbild par valsts atbalsta uzraudzību (Konkurences un patērētāju tiesību aizsardzības birojs)."

3 Ar 8. protokolu par Polijas tērauda rūpniecības restrukturizāciju [pārstrukturēšanu], kas pievienots Aktam par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem Līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā (OV 2003, L 236, 948. lpp.; turpmāk tekstā — "8. protokols"), Polijas Republikai, atkāpjoties no vispārīgajiem valsts atbalstu reglamentējošajiem noteikumiem, tika atļauts piešķirt atbalstu tās tērauda rūpniecības nozares pārstrukturēšanai, pamatojoties uz pārstrukturēšanas plānā noteikto kārtību un šajā protokolā paredzētajiem nosacījumiem. Tajā tostarp ir paredzēts:

"1. Neskarot [EKL] 87. un 88. pantu, valsts atbalstu, ko [Polijas Republika] piešķīrusi dažu Polijas tērauda rūpniecības daļu restrukturizācijai [pārstrukturēšanai], uzskata par saderīgu ar kopējo tirgu, ja:

— līdz pievienošanās dienai tiek pagarināts laikposms, kas noteikts 8. panta 4. punktā 2. protokolā [..],

— visā laikposmā no 2002. gada līdz 2006. gadam tiek ievēroti restrukturizācijas [pārstrukturēšanas] plāna noteikumi, pamatojoties uz kuriem tiek pagarināts iepriekšminētā protokola termiņš,

— tiek ievēroti šajā protokolā izklāstītie nosacījumi, un

— pēc pievienošanās dienas valsts atbalsts Polijas tērauda rūpniecības restrukturizācijai [pārstrukturēšanai] vairs netiek izmaksāts.

2. [..]

3. Valsts atbalstu saskaņā ar Polijas tērauda rūpniecības restrukturizācijas [pārstrukturēšanas] programmu ir tiesīgi saņemt vienīgi I pielikumā uzskaitītie uzņēmumi (še turpmāk "saņēmējuzņēmumi").

4. Saņēmējuzņēmums nav tiesīgs:

a) apvienojoties ar uzņēmumu, kas nav iekļauts I pielikumā, nodot tiesības uz atbalstu, kas piešķirtas saņēmējuzņēmumam;

b) pārņemt tādu uzņēmumu aktīvus, kas nav iekļauti I pielikumā un kas tiek atzīti par bankrotējušiem laikposmā līdz 2006. gada 31. decembrim.

5. [..]

6. Valsts atbalstu restrukturizācijai [pārstrukturēšanai], ko piešķir saņēmējuzņēmumiem, nosaka atbilstīgi pamatojumiem, kas ietverti apstiprinātā Polijas tērauda rūpniecības restrukturizācijas [pārstrukturēšanas] plānā un individuālajos komercdarbības plānos, kurus apstiprina Padome. Jebkurā gadījumā atbalsts, kas izmaksāts laikposmā no 1997. gada līdz 2003. gadam, un tā kopapjoms nepārsniedz [nedrīkst pārsniegt] PLN 3 387 070 000.

[..]

[Polijas Republika] nepiešķir nekādu turpmāku valsts atbalstu Polijas tērauda rūpniecības restrukturizācijai [pārstrukturēšanai].

[..]

10. Jebkādas turpmākas izmaiņas restrukturizācijas [pārstrukturēšanas] plānā kopumā un individuālajos plānos ir jāsaskaņo ar Komisiju un, attiecīgos gadījumos, Padomi.

[..]

18. Ja pārraudzības gaitā konstatē, ka:

[..]

c) restrukturizācijas [pārstrukturēšanas] laikposmā [Polijas Republika] ir piešķīrusi papildu nesaderīgu valsts atbalstu tērauda rūpniecībai, jo īpaši saņēmējuzņēmumiem,

tad šajā protokolā paredzētie pārejas posma pasākumi nav spēkā.

Komisija veic atbilstīgus pasākumus, prasot, lai attiecīgie uzņēmumi atmaksā jebkādu atbalstu, kas piešķirts, pārkāpjot šajā protokolā paredzētos nosacījumus."

4 Padomes 2003. gada 21. jūlija Lēmuma 2003/588/EK par Lēmuma Nr. 3/2002 3. pantā paredzēto nosacījumu izpildi (OV L 199, 17. lpp.) vienīgajā pantā ir paredzēts:

"Pārstrukturēšanas programma un komercdarbības plāni, kurus [Polijas Republika] saskaņā ar Lēmuma Nr. 3/2002 [..] 2. pantu iesniegusi Komisijai 2003. gada 4. aprīlī, atbilst 2. protokola 8. panta 4. punktā paredzētajām prasībām."

5 Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma [88]. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 6. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Lēmumā sākt oficiālu izmeklēšanas procedūru rezumē attiecīgus faktiskus un tiesiskus jautājumus, tajā ir Komisijas sākotnējais izvērtējums par to, vai ierosinātajam pasākumam ir atbalsta iezīmes, kā arī izklāstīti iemesli, kas liek šaubīties par tā saderību ar kopējo tirgu. Lēmums aicina attiecīgo dalībvalsti un citas ieinteresētās personas iesniegt piezīmes noteiktā termiņā, kas parasti nepārsniedz vienu mēnesi. Pienācīgi pamatotos gadījumos Komisija var pagarināt noteikto termiņu."

6 Šīs regulas 7. panta 5. punktā ir paredzēts:

"Ja Komisija konstatē, ka paziņotais atbalsts nav saderīgs ar kopējo tirgu, tā nolemj, ka attiecīgais atbalsts netiek ieviests (turpmāk — "negatīvs lēmums")".

7 Regulas Nr. 659/1999 14. pantā ir noteikts:

"1. Kad nelikumīga atbalsta gadījumos tiek pieņemti negatīvi lēmumi, Komisija izlemj, ka attiecīgā dalībvalsts veic visus vajadzīgos pasākumus, lai atgūtu atbalstu no saņēmēja (turpmāk — "atgūšanas lēmums"). Komisija neprasa atbalsta atgūšanu, ja tas būtu pretrunā ar kādu Kopienas tiesību vispārēju principu.

2. Atbalsts, kas ir jāatgūst saskaņā ar atgūšanas lēmumu, ietver procentus, kas aprēķināti pēc atbilstīgas likmes, ko nosaka Komisija. Procenti maksājami no dienas, kad nelikumīgais atbalsts nodots saņēmēja rīcībā, līdz tā atgūšanas dienai.

3. [..]"

8 Saskaņā ar šīs regulas 20. panta 1. punktu:

"Pēc Komisijas lēmuma sākt oficiālo izmeklēšanas procedūru visas ieinteresētās personas var iesniegt piezīmes saskaņā ar 6. pantu. Ieinteresētajām personām, kas iesniegušas šādas piezīmes, un visiem individuāla atbalsta saņēmējiem nosūta attiecīgā lēmuma, kuru Komisija pieņēmusi saskaņā ar 7. pantu, kopiju."

9 Komisijas 2004. gada 21. aprīļa Regulas (EK) Nr. 794/2004, ar ko īsteno Regulu Nr. 659/1999 (OV L 140, 1. lpp.), 9. pantā ir paredzēts:

"1. Procentu likme, kas jāizmanto, atgūstot valsts atbalstu, kurš piešķirts, pārkāpjot [EKL] 88. panta 3. punktu, ir procentuāla gada likme, kas noteikta par katru kalendāro gadu, ja vien ar īpašu lēmumu nav noteikts citādi.

To aprēķina, pamatojoties uz starpbanku mijmaiņas darījumu vidējo piecu gadu likmi iepriekšējā gada septembrī, oktobrī un novembrī plus 75 pamata punkti. Pienācīgi

pamatotos gadījumos Komisija var palielināt likmi vairāk nekā par 75 pamata punktiem attiecībā uz vienu vai vairākām dalībvalstīm.

[..]

4. Ja nav ticamu vai līdzvērtīgu datu, kā arī ārkārtējos apstākļos, Komisija ciešā sadarbībā ar attiecīgo(-ajām) dalībvalsti(-īm) var noteikt valsts atbalsta atmaksāšanas procentu likmi vienai vai vairāk dalībvalstīm, pamatojoties uz citu metodi un pamatojoties uz tai pieejamu informāciju."

10 Attiecībā uz procentu likmes piemērošanas metodi šīs regulas 11. panta 2. punktā ir precizēts:

"Procentu likmi piemēro gan parāda pamatsummai, gan procentiem līdz atbalsta atmaksāšanas dienai. Procentiem, kas uzkrājas iepriekšējā gadā, piemēro procentus katrā turpmākā gadā."

Prāvas rašanās fakti

11 Šīs lietas pamatā ir Polijas tērauda ražošanas uzņēmuma *Huta Częstochowa S.A.* (turpmāk tekstā — "*HCz*") pārstrukturēšana. *HCz* pārstrukturēšana tika īstenota laika

posmā no 2002. līdz 2005. gadam. Šīs pārstrukturēšanas ietvaros *HCz* aktīvi tika nodoti jaunām sabiedrībām:

— 2002. gadā ar mērķi turpināt *HCz* tērauda ražošanas darbību tika izveidots *Huta Stali Częstochowa sp. z o.o.* (turpmāk tekstā — "*HSCz*"). *HSCz* no maksātnespējas procedūras administratora *HCz* iznomāja tērauda ražošanas iekārtas un pārņēma lielāko daļu darbinieku. *HSCz* mātes sabiedrība bija *Towarzystwo Finansowe Silesia Sp. z o.o.* (turpmāk tekstā — "*TFS*"), kas ir Polijas Finanšu ministrijai pilnībā piederoša sabiedrība;

— 2004. gadā tika izveidotas sabiedrības *Majątek Hutniczy sp. z o.o.* (turpmāk tekstā — "*MH*") un *Majątek Hutniczy Plus* (turpmāk tekstā — "*MH Plus*"). Abu šo sabiedrību akcijas pilnībā piederēja *HCz*. *MH* pārņēma *HCz* piederošos tērauda ražošanas aktīvus, bet *MH Plus* — dažus citus ražošanai nepieciešamos aktīvus;

— lai varētu dzēst pārstrukturizējamās valsts sektora parādsaistības (nodokļus un sociālās apdrošināšanas iemaksas), ar ražošanu nesaistītie aktīvi (saukti par "netērauda aktīviem"), kā arī elektroenerģijas uzņēmums *Elsen* tika nodoti sabiedrībai *Operator ARP sp. z o.o.*, kas ir *Agencja Rozwoju Przemysłu S.A.* (Polijas Finanšu ministrijai piederoša rūpnieciskās attīstības aģentūra) pakļautībā esoša sabiedrība.

12 Ar 2004. gada 19. maija vēstuli Komisija informēja Polijas Republiku, ka tā ir nolēmusi uzsākt oficiālo izmeklēšanas procedūru par tērauda ražošanas uzņēmumam *HCz* piešķirto pārstrukturēšanas atbalstu. 2004. gada 12. augustā šis lēmums autentiskajā (poļu) valodā tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 204, 6. lpp.; turpmāk tekstā — "lēmums par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu"), pirms tam publicējot šī lēmuma kopsavilkumu pārējās oficiālajās valodās. Komisija uzaicināja visas ieinteresētās personas iesniegt apsvērumus par lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu norādītajiem faktiem un tiesisko vērtējumu. Komisija saņēma apsvērumus no Polijas Republikas un četrām ieinteresētajām personām.

13 2005. gada 3. februāra dokumentā ar nosaukumu "Paziņojums par [*HCz*] un/vai [*HSCz*] varbūtēji piešķirto valsts atbalstu" *ISD Polska sp. z o.o.* (kuras nosaukums tobrīd bija *ZPD Steel sp. z o.o.*; turpmāk tekstā — "*ISD*"), kas ir *Industrial Union of Donbass Corp.* (turpmāk tekstā — "*IUD*") pilnībā piederoša meitas sabiedrība, pirms *HSCz*, *MH*, *MH Plus* un desmit citu *HCz* meitas sabiedrību iegādes notikušo pārrunu ietvaros sniedza šādu paziņojumu (saukts par "garantiju"):

"Gadījumā, ja Komisija pieņemtu lēmumu, ar kuru [*HCz*], [*HSCz*] vai personai, kas pārņēmusi [*HCz*] aktīvus, tiktu noteikts pienākums atmaksāt nelikumīgo atbalstu, kas ir ar pārstrukturēšanas programmu saistītā atbalsta daļa un kura kopējā summa nepārsniedz 20 miljonus [Polijas zlotu], paziņojam, ka šis lēmums nekādā ziņā neatbrīvos mūs no pienākumiem, kas izriet no attiecīgā piedāvājuma, un apņemamies neizvirzīt nekādas prasības par kompensācijas samaksu pret a) Polijas Republikas nodokļu dienestu, b) [*Agencja Rozwoju Przemysłu*], c) [*TFS*], d) [*HCz*] [..], kas būtu saistītas ar nepieciešamību atmaksāt atbalstu vai ar jebkādu procedūru, kas šajā sakarā būtu uzsākta Komisijā pēc atbalsta piešķiršanas [*HCz*]. Šādā gadījumā apņemamies nodrošināt, ka [*MH*], [*MH Plus*] un [*HSCz*], kā arī pārējās sabiedrības, tāpat kā to tiesību un saistību pārņēmēji (neatkarīgi no šī tiesību un saistību pārņēmēja juridiskās formas) atmaksās Komisijas lēmumā paredzēto nelikumīgā atbalsta summu, pat ja šis lēmums attiektos tikai un vienīgi uz [*HCz*]."

14 Attiecīgās procedūras noslēgumā Komisija secināja, ka pretēji tās sākotnēji pastāvējušajām šaubām *HCz* pārstrukturēšanai paredzētie pasākumi saskaņā ar *Ustawa o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy* (2002. gada 30. oktobra Likums par atbalstu uzņēmumiem, kuriem ir būtiska loma darba tirgū, *Dz. U.* Nr. 213, 1800. pozīcija, ar tajā izdarītajiem grozījumiem) nav uzskatāmi par valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē. Tomēr Komisija arī atzina, ka *HCz* vairākos aspektos ir guvis labumu no valsts atbalsta laika posmā no 1997. līdz 2002. gadam. Komisija secināja, ka šis atbalsts daļēji ir saderīgs ar kopējo tirgu, bet pieprasīja atmaksāt to atbalsta daļu, kuru tā bija atzinusi par nesaderīgu ar kopējo tirgu, proti, summu 19 699 452 Polijas zlotu (PLN) apmērā (turpmāk tekstā — "strīdīgais atbalsts").

15 2005. gada 5. jūlijā Komisija pieņēma Lēmumu 2006/937/EK par valsts atbalstu Nr. C 20/04 (ex NN 25/04) par labu tērauda ražotājam *HCz* (OV 2006, L 366, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Lēmums"). Tā 3. pantā ir paredzēts:

"1. Valsts atbalsts PLN 19 699 452, ko [Polijas Republika] no 1997. gada līdz 2002. maijam kā darbības atbalstu vai atbalstu pārstrukturēšanas mērķiem nodarbinātības jomā ir īstenojusi par labu [*HCz*], nav saderīgs ar kopējo tirgu.

2. [Polijas Republika] veic visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai no [*HCz*], *Regionalny Fundusz Gospodarczy*, [*MH*] un [*Operator ARP*] atgūtu 1. punktā minēto atbalstu, kas bija nelikumīgi pieejams uzņēmumam [*HCz*]. Visi šie uzņēmumi ir solidāri un katrs atsevišķi atbildīgi.

Atgūšanu īsteno tūlīt un saskaņā ar valsts tiesību aktos paredzētajām procedūrām, ja vien tās nodrošina tūlītēju un efektīvu lēmuma izpildi. Par atgūstamajām summām aprēķina procentus par visu periodu no dienas, kad tās tika nodotas [*HCz*] rīcībā, līdz to faktiskās atgūšanas dienai. Procentus aprēķina saskaņā ar noteikumiem, kas paredzēti V nodaļā [..] Regulā Nr. 794/2004 [..].

3. [..]"

16 Lēmuma 4. pantā Komisija ir apstiprinājusi Polijas valsts pārstrukturēšanas programmas izmaiņas, kas ierosinātas atbilstoši 8. protokola 10. punktam, ciktāl tas bez valsts atbalsta un bez jaudas palielināšanas ļaus pārstrukturēt uzņēmumu [*HCz*].

17 Saskaņā ar 2005. gada 30. septembrī noslēgto vienošanos, kas stājās spēkā 2005. gada 7. oktobrī, *ISD* iegādājās no *HCz* visas *MH* un *MH Plus*, kā arī desmit atlikušo *HCz* meitas sabiedrību akcijas. Ar līgumu, kurš tāpat datēts ar 2005. gada 30. septembri un stājās spēkā 2005. gada 7. oktobrī, *ISD* iegādājās no *TFS* visas *HSCz* akcijas. Līdz ar to *ISD* kļuva par *HSCz*, *MH*, *MH Plus* un desmit pārējo *HCz* meitas sabiedrību īpašnieku.

18 Ar vēstuli, kas datēta ar 2006. gada 17. februāri, Komisija lūdza Polijas iestādēm informēt to par procentu likmi, kas tiks piemērota no Lēmuma 3. panta 2. punktā minētajiem solidārajiem parādniekiem atgūstamajam strīdīgajam atbalstam. 2006. gada 13. marta atbildē Polijas iestādes piedāvāja šai atgūšanai piemērojamo procentu likmi un procentu aprēķināšanas metodoloģiju. Polijas iestādes tostarp piedāvāja laika posmam no 1997. līdz 1999. gadam par pamatu ņemt Polijas Valsts kases Polijas zlotos izsniegtajām obligācijām piemērojamo fiksēto procentu likmi uz pieciem gadiem, bet laika posmam no 2000. gada līdz Polijas Republikas pievienošanās Eiropas Savienībai brīdim — šīm obligācijām noteikto procentu likmi uz desmit gadiem. Tāpat, ņemot vērā Polijā attiecīgajā laikā esošo situāciju kapitāla tirgos, kam bija raksturīgas ļoti augstas procentu likmes, kas tomēr strauji samazinājās, tās lūdza veikt ikgadēju šo procentu likmju atjaunošanu un neaprēķināt procentus saskaņā ar salikto procentu metodi.

19 Polijas iestādēm adresētajā 2006. gada 7. jūnija vēstulē Komisija norādīja, ka strīdīgā atbalsta atgūšanai piemērojamajai procentu likmei visā attiecīgajā laika posmā ir jābūt Polijas Valsts kases Polijas zlotos izsniegtajām obligācijām noteiktajai procentu likmei uz pieciem gadiem un ka atbilstoši Regulas Nr. 794/2004 11. panta 2. punktam šī procentu likme ir piemērojama, pamatojoties uz salikto procentu metodi.

20 Ar ierakstītām vēstulēm, kas datētas attiecīgi ar 2006. gada 7. jūliju un 16. augustu, Komisija nosūtīja Lēmumu *IUD* (paziņojums par saņemšanu attiecīgi 2006. gada 11. jūlijā) un *MH* (paziņojums par saņemšanu attiecīgi 2006. gada 18. augustā). 2006. gada 21. decembrī Lēmums tika publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

21 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 11. septembrī, *ISD* un *IUD* cēla prasību lietā T-273/06.

22 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 17. oktobrī, *MH* cēla prasību lietā T-297/06.

23 Ar Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2006. gada 5. decembra rīkojumu lietas T-273/06 un T-297/06 rakstveida, mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai tika apvienotas.

24 2007. gada 23. aprīlī *ISD* un *MH* informēja Pirmās instances tiesu par 2006. gada 15. novembrī notikušo apvienošanos, kuras rezultātā *ISD* pārņēma visas *MH* tiesības un saistības.

25 Daļējas Pirmās instances tiesas iztiesāšanas sastāva nomaiņas rezultātā lieta tika nodota jaunam tiesnesim referentam. Šis tiesnesis referents tagad darbojas astotajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

26 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (astotā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu, uzdot lietas dalībniekiem atsevišķus rakstveida jautājumus un lūgt Komisiju iesniegt noteiktus dokumentus. Lietas dalībnieki veica šīs darbības paredzētajā termiņā.

27 Pirmās instances tiesa 2008. gada 3. septembra tiesas sēdē uzklausīja lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un to atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem.

28 Lietā T-273/06 *ISD* un *IUD* prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par pieņemamu;

— atcelt Lēmuma 3. pantu;

— pakārtoti — atzīt, ka Polijas Republikai nav pienākuma atgūt Lēmuma 3. pantā minēto strīdīgo atbalstu un procentus, un līdz ar to, ka attiecīgās summas nav piedzenamas;

— kā tālāku alternatīvu — atcelt Lēmuma 3. panta 2. punkta otro daļu un jautājumu par procentu likmi nodot Komisijai atkārtotai izskatīšanai, lai tā pieņemtu jaunu lēmumu saskaņā ar šī prasības pieteikuma A pielikumā paredzēto vai saskaņā ar citiem apsvērumiem, ko Pirmās instances tiesa būs paredzējusi sava sprieduma pamatojumā;

— katrā ziņā piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

— gadījumā, ja Pirmās instances tiesa nolemtu, ka šī tiesvedība ir izbeidzama, piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Reglamenta 87. panta 6. punkta un 90. panta a) punkta apvienotajiem noteikumiem.

29 Saskaņā ar prasības pieteikuma 3. punktu prasītāji *ISD* un *IUD* vēlas apstrīdēt arī Komisijas 2006. gada 7. jūnija vēstuli.

30 Lietā T-297/06 *ISD* (agrāk — *MH*; skaidrības nolūkos šajā spriedumā tiks lietots šis nosaukums) ir izvirzījis identiskus prasījumus, bet papildus tam lūdz arī atcelt Lēmuma 4. pantu.

31 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt prasības par nepieņemamām;

— pakārtoti — atzīt prasības par nepamatotām;

— piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par prasību pieņemamību

32 Komisija apstrīd prasītāju *ISD* un *IUD* tiesības celt prasību, kā arī uzskata, ka nav ievēroti abu prasību iesniegšanai noteiktie termiņi. Tā arī norāda, ka strīdīgā atbalsta atgūšanai piemērojamās procentu likmes noteikšana nav pārsūdzama.

Par tiesībām celt prasību

— Lietas dalībnieku argumenti

33 Komisija apgalvo, ka prasītājiem *ISD* un *IUD* nav tiesību celt paralēlu prasību atsevišķi no *MH* celtās prasības. Tā uzskata, ka tiesvedības ekonomijas apsvērumi nepieļauj divkāršu lēmuma likumīguma pārbaudi, ja lielākā daļa mātes sabiedrības izvirzīto prasības pamatu ir identiski meitas sabiedrības izvirzītajiem pamatiem. Šajā sakarā Pirmās instances tiesas 1999. gada 22. aprīļa spriedumam lietā T-112/97 *Monsanto*/Komisija (*Recueil*, II-1277. lpp.) neesot nekādas nozīmes. Komisija apgalvo, ka atbalsta saņēmējs ir uzskatāms par no tā akcionāriem neatkarīgu vienību, kurai ir pašai sava griba, kā tas atzīts Pirmās instances tiesas pirmās palātas priekšsēdētāja 2006. gada 11. septembra rīkojumā lietā T-367/05 *UPC France*/Komisija (Krājumā nav publicēts). Līdz ar to *MH* kā strīdīgā atbalsta saņēmējs ir tiesīgs celt prasību par tiesību akta atcelšanu. Savukārt, nepastāvot no *MH* neatkarīgai interesei, prasītāji *ISD* un *IUD* nav tiesīgi celt prasību, jo tie nav tikuši individuāli skarti.

34 Saistībā ar *IUD* Komisija apgalvo, ka piedalīšanās oficiālās izmeklēšanas procedūrā un no tā izrietošais ieinteresētās personas statuss neatbrīvo prasītāju, kurš ir par nesaderīgu atzīta atbalsta saņēmēja akcionārs, no pienākuma pierādīt savu individuālo ieinteresētību prasības atcelt tiesību aktu celšanā, pierādot, kādēļ viņš būtu individuāli jānošķir tāpat kā atbalsta saņēmējs.

35 Attiecībā uz tiesībām celt prasību prasītāji apgalvo, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbalsta saņēmējs ir uzskatāms par individuāli skartu ar Komisijas lēmumu, ar kuru šis atbalsts atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu.

36 Attiecībā uz *ISD* prasītāji norāda, ka šim uzņēmumam, kura nosaukums tai laikā bija *ZPD Steel*, bija jāgalvo, ka *MH* atmaksās Lēmuma 3. pantā paredzēto strīdīgo atbalstu. Līdz ar to esot skaidrs, ka Lēmums ir to individuāli skāris vairāk nekā visas citas personas, izņemot strīdīgā atbalsta saņēmēju, un ka tas to individuāli izceļ līdzīgi kā atbalsta saņēmēju, jo atbilstoši tā sniegtajai garantijai šim uzņēmumam var nākties atmaksāt strīdīgo atbalstu.

37 Prasītāji arī apgalvo, ka mātes sabiedrība, kurai pieder visas meitas sabiedrības, kurai ir adresēts attiecīgais lēmums, akcijas un kura līdz ar to ir vienīgā tās īpašniece un tādējādi ir individuāli izcelta attiecībā pret visām pārējām personām, tostarp attiecībā pret visiem citiem saimnieciskās darbības subjektiem, kas darbojas attiecīgajā tirgū, ir uzskatāma par individuāli skartu ar lēmumu, kura atcelšanu tā lūdz (iepriekš 33. punktā minētais spriedums lietā *Monsanto*/Komisija, 58. un 59. punkts). Šajā lietā *ISD* pieder visas *MH*, *MH Plus* un *HSCz* akcijas, līdz ar to tas ir vienīgais šo uzņēmumu īpašnieks un Lēmums tādēļ ir to skāris individuāli.

38 Šis pats arguments attiecas arī uz *IUD*, kam pieder visas *ISD* akcijas. Prasītāji turklāt norāda, ka piedalīšanās valsts atbalsta pārbaudes procedūrā esot viens no apstākļiem, kas ļauj pierādīt, ka fizisku vai juridisku personu lēmums, kura atcelšanu tā lūdz, ir

skāris individuāli. Tā kā *IUD* ir iesniedzis savus apsvērumus 2004. gada 12. augustā uzsāktās oficiālās izmeklēšanas procedūras attiecībā uz *HCz* piešķirto pārstrukturēšanas atbalstu ietvaros, ir uzskatāms, ka Lēmums ir individuāli skāris arī šo uzņēmumu.

39 Visbeidzot, prasītāji norāda, ka *ISD* un *IUD* ir arī juridiska ieinteresētība apstrīdēt tādu tiesību aktu, kurš, radot *MH* vērtības samazinājumu, nelabvēlīgi ietekmē to īpašumtiesības.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

40 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru personas, kas nav lēmuma adresātes, var uzskatīt par individuāli skartām tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē to individuālo īpašību dēļ vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kura tās raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu un tādēļ tās individuāli izceļ analogi adresātam (Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedums lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija, *Recueil*, 197. un 223. lpp.).

41 Vispirms ir jānorāda, ka Komisija nav apstrīdējusi *MH* tiesības celt prasību. Tā kā Lēmumā *MH* bija norādīts kā par strīdīgā atbalsta atmaksu atbildīgā persona, nav nekādu šaubu par to, ka šis uzņēmums ir skarts individuāli.

42 Attiecībā uz *ISD* ir jākonstatē, ka prasības lietā T-273/06 celšanas brīdī tas vēl nebija apvienojies ar *MH*. Līdz ar to tā tiesības celt prasību ir jāizvērtē atsevišķi no *MH* tiesībām.

43 Tomēr savas prasības celšanas brīdī *ISD* jau bija vienīgais *MH* īpašnieks. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa savā šī sprieduma 33. punktā minētajā spriedumā lietā *Monsanto*/Komisija (58. punkts) ir atzinusi, ka fakts, ka kādam uzņēmumam pilnībā pieder uzņēmums, kurš ir strīdīgā lēmuma adresāts, ņemot vērā šo lēmumu, izceļ to attiecībā pret jebkuru citu personu un tostarp — attiecībā pret visiem citiem saimnieciskās darbības subjektiem, kas darbojas attiecīgajā tirgū.

44 Komisija acīmredzami apstrīd šo judikatūru, atsaukdamās uz šī sprieduma 33. punktā minēto rīkojumu lietā *UPC France*/Komisija. Tomēr šis rīkojums, kā to ir atzinusi arī pati Komisija, attiecas uz mazākumakcionāra lūgumu atļaut iestāties lietā, nevis uz vienīgā īpašnieka prasību atcelt tiesību aktu, kā tas ir šajā lietā. Turklāt lietas dalībnieku starpā nav strīda par to, ka *ISD* ir ne tikai *MH* vienīgais īpašnieks, bet ka tas ir arī sniedzis garantiju, ka *MH* atmaksās strīdīgo atbalstu (skat. šī sprieduma 13. punktu). Līdz ar to tam ir pienākums nodrošināt šī atbalsta atmaksu. Tas arī faktiski ir noticis, jo tieši *ISD* pilnībā ir atmaksājis strīdīgo atbalstu.

45 Šādos apstākļos nevar noliegt, ka *ISD* ir ticis individuāli skarts, jo Lēmums ir to ietekmējis tādas faktiskas situācijas dēļ, kas to raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu un tādēļ to individuāli izceļ analogi adresātam.

46 Visbeidzot, pretēji Komisijas apgalvojumiem ar tiesvedības ekonomiju saistīti apsvērumi nevar atspēkot jau konstatētas tiesības celt prasību.

47 Attiecībā uz *IUD* tiesībām celt prasību pietiek atgādināt, ka, ņemot vērā, ka *ISD* tiesības celt prasību jau ir tikušas konstatētas, saskaņā ar judikatūru, kas tagad ir labi iedibināta, tā kā runa ir par vienu un to pašu prasību, nav jāizvērtē, vai citiem prasītājiem ir tiesības

celt prasību (šajā sakarā skat. Tiesas 1993. gada 24. marta spriedumu lietā C-313/90 *CIRFS* u.c./Komisija, *Recueil*, I-1125. lpp., 31. punkts; Pirmās instances tiesas 2003. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-374/00 *Verband der freien Rohrwerke* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2275. lpp., 57. punkts; 2007. gada 9. jūlija spriedumu lietā T-282/06 *Sun Chemical Group* u.c./Komisija, Krājums, II-2149. lpp., 50. punkts, un 1995. gada 6. jūlija spriedumu apvienotajās lietās no T-447/93 līdz T-449/93 *AITEC* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1971. lpp., 82. punkts).

48 Līdz ar to nav atsevišķi jāizvērtē *IUD* celtās prasības pieņemamība.

49 No tā izriet, ka iebilde par nepieņemamību, ko Komisija izvirzījusi attiecībā uz prasītāju tiesībām celt prasību, ir jānoraida.

Par prasības novēloto raksturu

— Lietas dalībnieku argumenti

50 Komisija apgalvo, ka abas prasības ir celtas novēloti, jo visiem trim prasītājiem par Lēmuma pastāvēšanu bija kļuvis zināms vēlākais 2006. gada 10. aprīlī. Komisija atzīmē, ka 2006. gada 10. aprīlis ir norādīts katras poļu valodā sagatavotā un pa faksu nosūtītā Lēmuma lapaspuses augšējā daļā, kas pievienots *ISD* un *IUD* 2006. gada 18. septembra, kā arī *MH* 2006. gada 17. oktobra Pirmās instances tiesai nosūtītajai vēstulei, un ka šī faksa adresāts ir bijis "Kancelaria LSW", kas tajā laikā bija *IUD* grupas juridiskais konsultants. No tā izriet, ka, ņemot vērā termiņa pagarinājumu par desmit dienām ar attālumu saistītu apsvērumu dēļ, termiņš prasības celšanai beidzās 2006. gada 20. jūnijā.

51 Komisija tomēr atzīst, ka datumam, kurā prasītājs ir uzzinājis par attiecīgo tiesību aktu, ir tikai pakārtota nozīme, t.i., tas ir svarīgi tikai saistībā ar tādiem tiesību aktiem, kuri netiek nedz paziņoti, nedz publicēti. Šajā sakarā Komisija secina, ka Lēmums *IUD* ar ierakstītu vēstuli tika nosūtīts 2006. gada 7. jūlijā un paziņojums par saņemšanu tika saņemts 2006. gada 11. jūlijā, bet *MH* ar ierakstītu vēstuli — 2006. gada 16. augustā un paziņojums par saņemšanu — 2006. gada 18. augustā. Komisija arī norāda, ka Lēmums 2006. gada 21. decembrī tika publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*.

52 Tomēr prasītāji, kas nav attiecīgā tiesību akta adresēti, neesot pierādījuši, kādēļ Lēmuma nosūtīšana, kas tika veikta ar ierakstītu vēstuli atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 20. panta 2. punktam, būtu uzskatāma par paziņošanu EKL 230. panta piektās daļas izpratnē.

53 Prasītāji norāda, ka *IUD* par Lēmumu tika paziņots 2006. gada 11. jūlijā, bet prasība lietā T-273/06 tika celta 2006. gada 11. septembrī. *MH* par Lēmumu ticis paziņots 2006. gada 18. augustā, bet prasība tika celta 2006. gada 17. oktobrī. *ISD* nevarēja zināt par Lēmuma esamību, pirms to 2006. gada 11. jūlijā nebija saņēmis *IUD*.

54 Savā replikā prasītāji piebilst, ka, ņemot vērā, ka Lēmums tika publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*, prasības ir pieņemamas *ratione temporis*, jo par Lēmumu bija vai nu obligāti jāpaziņo — un par to arī tika pienācīgi paziņots prasītājiem —, vai arī par Lēmumu nebija obligāti jāpaziņo un Komisijas izvirzītajam kritērijam par faktisko brīdi, kad prasītājs uzzināja par attiecīgo lēmumu, ir pakārtots raksturs attiecībā pret publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī* kritēriju.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

55 Attiecībā uz termiņa ievērošanu ir jānorāda, ka datumam, kurā prasītāji uzzināja par attiecīgo aktu, ir tikai pakārtota nozīme, proti, tas ir svarīgi tikai saistībā ar tiem aktiem, kuri netiek nedz paziņoti, nedz publicēti. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru saistībā ar EKL 230. panta piektās daļas interpretāciju no minētās normas formulējuma izriet, ka kritērijs, atbilstoši kuram termiņu prasības celšanai sāk skaitīt no dienas, kurā personai kļuvis zināms tiesību akts, ir pakārtots salīdzinājumā ar dienu, kad tiesību akts publicēts vai paziņots attiecīgajai personai (Tiesas 1998. gada 10. marta spriedums lietā C-122/95 Vācija/Padome, *Recueil*, I-973. lpp., 35. punkts, un Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. septembra spriedums lietā T-11/95 *BP Chemicals*/Komisija, *Recueil*, II-3235. lpp., 47. punkts).

56 Šajā lietā Lēmums *Oficiālajā Vēstnesī* tika publicēts 2006. gada 21. decembrī. Līdz ar to šobrīd izskatāmās prasības, kas tika celtas 2006. gada 11. septembrī un 17. oktobrī, ir celtas EKL 230. panta piektajā daļā paredzētajā termiņā. Saskaņā ar Reglamenta 101. panta 1. punktu un 102. panta 1. un 2. punktu termiņš prasības celšanai beidzās 2007. gada 14. martā, t.i., divus mēnešus divas nedēļas un desmit dienas pēc Lēmuma publicēšanas, un tādējādi pēc attiecīgo prasību celšanas.

57 Lēmuma publicēšana, nenoliedzami, nebija tā spēkā stāšanās nosacījums. Tomēr atbilstoši pastāvīgajai praksei Komisijas lēmumi par saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu veiktas atbalsta izmeklēšanas procedūras noslēgšanu tiek publicēti *Oficiālajā Vēstnesī*. Līdz ar to prasītāji leģitīmi varēja sagaidīt, ka Lēmums tiks publicēts (šajā sakarā skat. šī sprieduma 55. punktā minēto spriedumu lietā *BP Chemicals*/Komisija, 48.–51. punkts).

58 Attiecībā uz jautājumu par to, vai Komisijas 2006. gada 7. jūlija vēstule, ar kuru Komisija nosūtīja Lēmuma tekstu *IUD*, ir uzskatāma par paziņošanu EKL 230. panta piektās daļas izpratnē, ir jānorāda, ka Polijas Republika ir vienīgā Lēmuma adresāte EKL 254. panta 3. punkta izpratnē. Tā kā prasītājs nav Lēmuma adresāts, tiesību akta

paziņošanas kritērijs attiecībā uz viņu nav piemērojams (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 15. jūnija spriedumu lietā T-17/02 *Olsen*/Komisija, Krājums, II-2031. lpp., 76. punkts).

59 Katrā ziņā, pieņemot, ka lēmums var tikt paziņots arī personai, kas nav tā adresāte, un ka Lēmuma nosūtīšana prasītājiem atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 20. panta 2. punktam ir uzskatāma par paziņošanu, ir jākonstatē, ka prasības ir celtas paredzētajā termiņā. Šādos apstākļos saskaņā ar Reglamenta 101. panta 1. punktu un 102. panta 2. punktu termiņš prasības celšanai lietā T-273/06 beidzās 2006. gada 21. septembrī, t.i., divus mēnešus un desmit dienas pēc 2006. gada 11. jūlijā notikušās Lēmuma paziņošanas, un tātad pēc prasības celšanas 2006. gada 11. septembrī. Termiņš prasības celšanai lietā T-297/06 beidzās 2006. gada 30. oktobrī, t.i., nākamajā pirmdienā pēc divu mēnešu un desmit dienu termiņa pēc Lēmuma paziņošanas 2006. gada 18. augustā, un tātad — pēc prasības celšanas 2006. gada 17. oktobrī.

60 No tā izriet, ka prasības ir celtas paredzētajā termiņā.

Par prasības, kas celta par 2006. gada 7. jūnija vēstuli, pieņemamību

— Lietas dalībnieku argumenti

61 Komisija norāda, ka 2006. gada 7. jūnija vēstule, kurā tā noteica strīdīgā atbalsta atgūšanai piemērojamo procentu likmi, nav pārsūdzams tiesību akts. Saskaņā ar Regulas Nr. 794/2004 9. panta 4. punktā paredzēto procedūru noteiktā procentu likme

ir "tāda paša apmēra" kā šī panta 1. punktā paredzētā. Šīm likmēm līdz ar to esot "reglamentējošs *erga omnes* spēks". Tādēļ prasītāji nevar tās apstrīdēt, jo tie nav tieši un individuāli skarti.

62 Komisija apgalvo, ka šo "reglamentējošo spēku" apstiprina tas, ka šī pati likme ir izmantota arī citos Polijas Republikai adresētajos lēmumos, kas arī attiecās uz nelikumīgu atbalstu, piemēram, Komisijas 2007. gada 23. oktobra Lēmumā 2008/344/EK par valsts atbalsta pasākumu Nr. C 23/06 (ex NN 35/06), ko Polijas Republika īstenojusi par labu tērauda ražotājam *Technologie Buczek Group* (OV 2008, L 116, 26. lpp.).

63 Prasītāji norāda, ka Polijas iestādēm nosūtītajā Komisijas 2006. gada 7. jūnija vēstulē noteiktā procentu likme nav vispārīgi piemērojama visam pirms Polijas Republikas pievienošanās Eiropas Savienībai piešķirtajam atbalstam. Tieši pretēji, runa esot par "īpašu lēmumu", kurš attiecas tikai un vienīgi uz *HCz* un kurā ir ņemti vērā īpašie tā situāciju un tirgu, kurā tas darbojas, raksturojošie apstākļi.

64 Prasītāji arī piebilst, ka strīdīgā atbalsta atgūšanai piemērojamās procentu likmes noteikšana ir neatņemama Lēmuma, nevis Regulas Nr. 794/2004 sastāvdaļa. Līdz ar to šī procentu likme ir apstrīdama tādā pat veidā kā pats Lēmums.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

65 Pirmkārt, attiecībā uz 2006. gada 7. jūnija vēstules saistošo raksturu ir jānorāda, ka no Regulas Nr. 659/1999 14. panta 2. punkta izriet, ka atgūstamais atbalsts ietver procentus, "kas aprēķināti pēc atbilstīgas likmes, ko nosaka Komisija". Regulas Nr. 794/2004 9. panta 4. punktā ir precizēts, ka gadījumā, ja nav attiecīgu datu, kas vajadzīgi, lai saskaņā ar šī panta 1. punktu noteiktu piemērojamo procentu likmi, Komisija ciešā sadarbībā ar attiecīgo(-ajām) dalībvalsti(-īm) var "noteikt" valsts atbalsta atmaksāšanas procentu likmi vienai vai vairāk dalībvalstīm, pamatojoties uz citu metodi un pamatojoties uz tai pieejamu informāciju.

66 No tā izriet, ka tieši Komisija ir tā, kas, lai arī ciešā sadarbībā ar attiecīgo dalībvalsti, saistošā veidā nosaka valsts atbalsta atgūšanai piemērojamo procentu likmi. Komisija uz šo saistošo raksturu norādīja arī tiesas sēdē. Līdz ar to 2006. gada 7. jūnija vēstule ir uzskatāma par aktu, kas rada saistošas tiesiskās sekas Tiesas 1981. gada 11. novembra sprieduma lietā 60/81 *IBM*/Komisija (*Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts) izpratnē, un tādējādi — par pārsūdzamu tiesību aktu.

67 Otrkārt, attiecībā uz prasītāju tiesībām celt prasību ir jākonstatē, ka jautājumam par to, vai 2006. gada 7. jūnija vēstulē norādītajām procentu likmēm ir reglamentējošs raksturs vai arī runa ir par individuālu lēmumu, nav nekādas nozīmes attiecībā uz šajā sakarā celtās prasības pieņemamību. Ir vispārzināms, ka prasītāji nav 2006. gada 7. jūnija vēstules adresāti. Šādos apstākļos, lai varētu apstrīdēt šajā vēstulē noteiktās procentu likmes, prasītājiem ir jāpierāda, ka tie abos šajos gadījumos ir tieši un individuāli skarti saskaņā ar EKL 230. panta ceturtās daļas noteikumiem.

68 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tieša skaršana nozīmē, ka apstrīdētais Kopienu pasākums tieši rada sekas attiecībā uz indivīda tiesisko stāvokli un šī pasākuma adresātiem, kuri ir atbildīgi par tā ieviešanu, nepieļauj nekādu rīcības brīvību, kas ir pavisam automātiska un izriet vien no Kopienas tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpnoteikumus (Tiesas 1998. gada 5. maija spriedums lietā C-386/96 P *Dreyfus*/Komisija, *Recueil*, I-2309. lpp., 43. punkts). Tā tas ir arī gadījumā, ja adresāta iespējas neievērot šo aktu ir vienīgi teorētiskas un adresāta nolūks rīkoties saskaņā ar šo aktu nerada nekādas šaubas (iepriekš minētais spriedums lietā *Dreyfus*/Komisija, 44. punkts; šajā sakarā skat. arī Tiesas 1985. gada 17. janvāra spriedumu lietā 11/82 *Piraiki-Patraiki* u.c./Komisija, *Recueil*, 207. lpp., 8.–10. punkts). Šajā lietā 2006. gada 7. jūnija vēstulē Polijas iestādēm nav paredzēta nekāda rīcības brīvība, pat ne attiecībā uz aspektiem, saistībā ar kuriem tās savā 2006. gada 13. marta vēstulē Komisijai bija iesniegušas citādākus priekšlikumus.

69 Runājot par individuālu skaršanu, ir jānorāda, ka Regulas Nr. 794/2004 9. panta 4. punktā Komisijai ir paredzēta iespēja vispārīgā veidā noteikt valsts atbalsta atgūšanai piemērojamo procentu likmi "vienai vai vairākām dalībvalstīm".

70 Savā 2006. gada 7. jūnija vēstulē Komisija tomēr nav noteikusi šādu vispārīgu likmi.

71 Komisija šajā vēstulē ir tieši atsaukusies uz Lēmumu un noteikusi konkrēta atbalsta, kas jāatmaksā prasītājiem, atgūšanai piemērojamo procentu likmi. Vēstules formulējumam nav vispārpiemērojama rakstura, bet tas attiecas uz "Lēmuma izpildei nepieciešamo pasākumu pieņemšanu". Turklāt pretēji procentu likmēm, kas tiek aprēķinātas saskaņā ar Regulas Nr. 794/2004 9. panta 1. punktā paredzēto procedūru, Komisijas 2006. gada 7. jūnija vēstulē noteiktā likme nav tikusi publicēta. Līdz ar to nevar uzskatīt, ka 2006. gada 7. jūnija vēstulei ir vispārpiemērojams raksturs.

72 Visbeidzot, uz Pirmās instances tiesas rakstveida jautājumiem sniegtā Komisijas atbilde nevar atspēkot secinājumu par to, ka piemērojamo procentu likmi Komisija šajā lietā ir noteikusi nevis abstrakti un vispārīgi, bet gan ņemot vērā Lēmuma raksturiezīmes. Komisija nenoliedzami ir norādījusi, ka šī pati likme ir "izmantota" arī citā gadījumā un ka Polijas iestādes ir "akceptējušas" šīs pašas procentu likmes noteikšanas metodes pielietošanu. Tomēr, ja šī likme saistībā ar visiem Polijā attiecīgajā laika posmā piešķirtā atbalsta atgūšanas gadījumiem būtu bijusi noteikta 2006. gada 7. jūnija vēstulē, Komisijai nevajadzētu atkārtoti uzsākt Regulas Nr. 794/2004 9. panta 4. punktā paredzēto procedūru, kā arī īstenot "ciešu sadarbību ar attiecīgo dalībvalsti" un atsaukties uz Polijas iestāžu apstiprinājumu. Komisija būtu varējusi vienkārši piemērot iepriekš noteikto likmi.

73 Līdz ar to ir jāatzīst, ka Komisija 2006. gada 7. jūnija vēstulē ir vienīgi noteikusi šajā lietā piemērojamo procentu likmi un ka šī vēstule prasītājus skar individuāli, jo tiem ir pienākums atmaksāt attiecīgo summu kopā ar procentiem, kas aprēķināti saskaņā ar šo likmi.

74 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasība, kas celta par 2006. gada 7. jūnija vēstuli, ir pieņemama.

Par trešā, ceturtā un piektā prasījuma pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

75 Komisija apgalvo, ka prasītāju izvirzītais trešais, ceturtais un sestais prasījums (skat. šī sprieduma 28. punktu) ir nepieņemami, jo tie neietilpst likumīguma pārbaudes saskaņā ar EKL 230. pantu piemērošanas jomā. Komisija uzskata, ka ar šiem prasījumiem Pirmās instances tiesai tiek lūgts izdot attiecīgus rīkojumus.

76 Prasītāji uz to atbild, ka ar šiem prasījumiem netiek pārkāpts prasībai atcelt tiesību aktu piemītošais "atceļošais raksturs", jo šīs prasības rezultātā saskaņā ar atceļošo spriedumu tiks pieņemts jauns lēmums.

Pirmās instances tiesas vērtējums

77 Pretēji Komisijas apgalvojumiem ar trešo un sesto prasījumu Pirmās instances tiesai netiek lūgts izdot attiecīgus rīkojumus attiecībā uz Komisiju. Ar sesto prasījumu būtībā tiek lūgts piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, un tas līdz ar to ir pieņemams.

78 Trešā prasījuma ietvaros prasītāji pakārtoti lūdz Pirmās instances tiesai "atzīt" par neesošu Polijas Republikas pienākumu atgūt attiecīgo atbalstu. Šajā sakarā ir jākonstatē, ka, neesot attiecīgam juridiskam pamatam Līgumā, Pirmās instances tiesai nav jurisdikcijas izskatīt šādu prasījumu. Līdz ar to tas ir nepieņemams.

79 Ceturtā prasījuma ietvaros prasītāji lūdz Pirmās instances tiesai nodot ar procentu likmēm saistīto jautājumu Komisijai jauna lēmuma pieņemšanai. Tomēr to replikā un tiesas sēdē prasītāji norādīja, ka saskaņā ar šo prasījumu tie ir vienīgi norādījuši uz sprieduma loģiskajām sekām, kas radīsies, ja tiks apmierināts šī prasījuma ietvaros formulētais lūgums par tiesību akta atcelšanu, kas ir sekas, kuras jau ir minētas EKL 233. panta 1. punktā. Līdz ar to tam nav nekādas autonomas nozīmes.

Par lietas būtību

80 Lietā T-273/06 prasītāji *ISD* un *IUD* ir izvirzījuši sešus prasības pamatus, kas attiecas uz acīmredzamām kļūdām faktu izvērtējumā, kā arī to tiesību iesniegt apsvērumus, tiesiskās paļāvības aizsardzības principa, 8. protokola, Regulas Nr. 659/1999 14. panta un Regulas Nr. 794/2004 pārkāpumu. Lietā T-297/06 *MH* ir izvirzījis četrus prasības pamatus, kas būtībā ir identiski lietā T-273/06 izvirzītajiem prasības pamatiem, izņemot otro un trešo prasības pamatu, kas nav tikuši pārņemti.

Par prasības pamatu, kas attiecas uz 8. protokola pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

81 Prasītāji vispirms atgādina, ka Lēmuma 108. apsvērumā Komisija ir atzinusi, ka EKL 87. un 88. pants parasti neattiecas uz atbalstu, kas piešķirts pirms pievienošanās un pēc pievienošanās vairs netiek piemērots. Pamatojot savu kompetenci, Komisija esot piedāvājusi tādu 8. protokola 6. punkta trešās daļas interpretāciju, kas nav saderīga ar tās mērķi.

82 Pirmkārt, prasītāji apgalvo, ka 8. protokols ne tikai neattiecas uz tā I pielikumā neminētiem uzņēmumiem, izņemot vienīgi 4. punkta b) apakšpunktā paredzēto gadījumu, bet tajā — tieši pretēji — ir paredzēta trešās personas iespēja pārņemt I pielikumā minētas sabiedrības, kas saņēmusi pārstrukturēšanas atbalstu, aktīvus. 8. protokola mērķis esot izvairīties no tā, ka vienlaicīgi ar kādam no saņēmējuzņēmumiem piešķirto atbalstu tiek saņemts vēl cits valsts atbalsts vai tas tiek nodots trešajai personai. Līdz ar to 8. protokols nav juridisks pamats, uz kuru Komisija varēja atsaukties, pieņemot Lēmumu.

83 Otrkārt, prasītāji norāda, ka starptautiskajās tiesībās apstiprinātā prezumpcija par atpakaļejoša spēka neesamību un "paredzamības princips" nozīmē, ka tiesību aktu drīkst piemērot ar atpakaļejošu spēku tikai tad, ja tas tieši paredzēts attiecīgā noteikumā un ja tajā ir precīzi norādīts attiecīgā tiesību akta piemērošanas ar atpakaļejošu spēku periods. Tomēr 8. protokola 6. punkta trešās daļas formulējumā šāds atpakaļejošs spēks nav tieši paredzēts. Līdz ar to ir jāsecina, ka tas nav piemērojams valsts atbalstam, ko pirms tā pieņemšanas saņēmušas I pielikumā neminētas sabiedrības.

84 Vienīgais 8. protokolā atrodamais atpakaļejoša spēka elements ir atsauce uz laika posmu no 1997. līdz 2003. gadam, kas tiek izdarīta nepārtraukti vai nu saistībā ar kopējo atbalsta summu, kuru iespējams piešķirt (6. punkts), vai arī saistībā ar kopējo ražošanas jaudas samazinājumu, kas jāsasniedz Polijas Republikai (7. punkts). Tas nozīmējot, ka nākotnē īstenotie atbalsti, kas saņēmējuzņēmumiem tiks piešķirti pēc 8. protokola spēkā stāšanās, ir aprēķināmi, ar atpakaļejošu spēku ņemot vērā jau piešķirtās atbalsta summas, nevis ar atpakaļejošu spēku atzīstot šo piešķirto atbalstu par nelikumīgu.

85 Treškārt, Komisija esot "uzurpējusi citu iestāžu kompetenci *ratione temporis*". Vienīgi Asociācijas padomei un Padomei ir lēmumpieņemšanas pilnvaras attiecībā uz Polijas pārstrukturēšanas programmas atbilstību 2. protokola 8. panta 4. punktā paredzētajām prasībām. Ar Eiropas nolīguma piemērošanu saistītu strīdu gadījumā Kopienu iestādes esot varējušas vērsties Asociācijas padomē. Komisija, uzzinādama, ka *HCz* ir saņēmis valsts atbalstu, neko tādu neesot darījusi. Uzsākot izmeklēšanu par attiecīgo atbalstu, Komisija esot nepamatoti piesavinājusies kontroles pilnvaras, un līdz ar to tās lēmums ir atceļams kompetences neesamības dēļ.

86 Ceturtkārt, prasītāji apgalvo, ka Komisija, piemērojot 8. protokolu, ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu. Prasītāji norāda, ka, lai arī *HCz* formāli nebija atzīts par maksātnespējīgu, tā pārstrukturēšanas procedūra ekonomiskajā ziņā ir pielīdzināma maksātnespējas procedūrai. Neraugoties uz to, pret *HCz* un *ISD* (kā arī *IUD*) tika pielietota tāda pieeja, kas gan no juridiskā viedokļa saistībā ar *HCz*, gan no faktiskā

viedokļa saistībā ar *ISD* (un *IUD*) atšķiras no 8. protokola 4. punkta b) apakšpunktā paredzētās pieejas attiecībā uz maksātnespējīgu sabiedrību un trešo personu, kas ir tās pārņēmēja.

87 Lietā T-297/06 prasītājs ir apstrīdējis arī Lēmuma 4. pantu, norādot, ka Komisijai nebija pilnvaru grozījumu izdarīšanai Polijas "valsts pārstrukturēšanas programmā" izvirzīt nosacījumu, ka šīs izmaiņas nedrīkst ietvert nekādu valsts atbalstu un nekādu ražošanas jaudas palielinājumu. Turklāt Komisija esot acīmredzami kļūdaini interpretējusi 8. protokola 10. punktu, jo šajā punktā Komisijai netiek piešķirtas pilnvaras atteikt dalībvalstij pievienot tās "valsts pārstrukturēšanas programmai" ar kopējo tirgu saderīgu atbalstu.

88 Komisija nepiekrīt šiem argumentiem.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

89 Ar 8. protokola pārkāpumu saistītā prasības pamata ietvaros, kurš ir jāizskata vispirms, jo tas skar Lēmuma juridisko pamatu, prasītāji būtībā apstrīd Kopienu tiesību noteikumu valsts atbalsta jomā piemērojamību *ratione temporis* un *ratione personae*, kā arī Komisijas kompetenci uzraudzīt šo noteikumu ievērošanu laika posmā pirms Polijas Republikas pievienošanās Eiropas Savienībai.

90 Attiecībā uz Kopienu noteikumu valsts atbalsta jomā piemērojamību *ratione temporis* lietas dalībnieku starpā nav strīda par to, ka EKL 87. un 88. pants principā neattiecas uz atbalstu, kas piešķirts pirms attiecīgās dalībvalsts pievienošanās un pēc šīs pievienošanās vairs netiek piemērots.

91 Tomēr, pamatojot savu kompetenci, Komisija ir atsaukusies uz 8. protokolu kā uz *lex specialis*. Ir jānorāda, ka šī sistēma vairākos aspektos atšķiras no EK līgumā un Akta par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem Līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā, IV pielikumā (OV 2003, L 236, 797. lpp.; turpmāk tekstā — "Pievienošanās līguma IV pielikums") paredzētās vispārīgās sistēmas. Līdz ar to saskaņā ar 8. protokola 1. punktu daļa no valsts atbalsta, ko Polijas Republika piešķīrusi atsevišķu Polijas tērauda rūpniecības nozaru pārstrukturēšanai un kurš parasti saskaņā ar EKL 87. un 88. pantu netiktu pieļauts, tiek uzskatīta par saderīgu ar kopējo tirgu. Turklāt ir vispārzināms, ka Pievienošanās līguma IV pielikumā ietvertais pārejas mehānisms attiecas tikai uz valsts atbalstu, kas piešķirts pirms pievienošanās un pēc šīs pievienošanas brīža joprojām tiek piemērots.

92 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai saskaņā ar 8. protokola noteikumiem Komisija bija tiesīga attiecināt tās valsts atbalsta jomā pastāvošās kontroles pilnvaras arī uz strīdīgo atbalstu un vai šie noteikumi ir pietiekams juridiskais pamats šī atbalsta aizliegšanai.

93 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka 8. protokolā ir ietverta atsauce uz laika posmā no 1997. līdz 2003. gadam piešķirto atbalstu. Tajā ir atļauta ierobežota pārstrukturēšanas atbalsta summa, kas šim laika posmam (t.i., pirms Polijas Republikas pievienošanās Eiropas Savienībai) piešķirta atsevišķiem šī protokola I pielikumā uzskaitītajiem uzņēmumiem, bet ir aizliegts jebkāds cits atbalsts tērauda rūpniecības pārstrukturēšanai.

94 8. protokola 6. punkta pirmajā daļā it īpaši ir paredzēts, ka laika posmā no 1997. līdz 2003. gadam piešķirtais atbalsts nedrīkst pārsniegt PLN 3 387 070 000. 8. protokola 6. punkta trešajā daļā ir precizēts, ka Polijas Republika nedrīkst piešķirt nekādu citu atbalstu Polijas tērauda rūpniecības pārstrukturēšanai. Līdz ar to pretēji prasītāju

apgalvotajam 8. protokola 6. punktā ir paredzēta tā piemērošana ar atpakaļejošu spēku attiecībā uz laika posmu no 1997. līdz 2003. gadam.

95 Visbeidzot, ņemot vērā, ka 8. protokola publicēšanas brīdī 2003. gada septembrī šis laika posms jau bija gandrīz beidzies, nevar piekrist prasītāju argumentam, ka šī atsauce uz laika posmu no 1997. līdz 2003. gadam nozīmē vienīgi, ka nākotnē piešķirtie atbalsti ir jāaprēķina, ar atpakaļejošu spēku ņemot vērā jau piešķirtās atbalsta summas, nevis ar atpakaļejošu spēku atzīstot piešķirto atbalstu par nelikumīgu.

96 8. protokola mērķis — tieši pretēji — bija ieviest visaptverošu Polijas tērauda rūpniecības nozares pārstrukturēšanai paredzētā atbalsta apstiprināšanas sistēmu, nevis tikai izvairīties no tā, ka saņēmējuzņēmumi vienlaicīgi saņem arī vēl citu atbalstu.

97 No tā izriet, ka attiecībā pret Pievienošanās līguma IV pielikumu un EKL 87. un 88. pantu 8. protokols ir uzskatāms par *lex specialis*, kurš attiecina Komisijas saskaņā ar EK līgumu veikto valsts atbalsta kontroli arī uz Polijas tērauda rūpniecības pārstrukturēšanai laika posmā no 1997. līdz 2003. gadam piešķirto atbalstu.

98 Arī ar pārējiem prasītāju izvirzītajiem argumentiem nav iespējams apstrīdēt 8. protokola piemērojamību.

99 Attiecībā uz argumentu par 8. protokola piemērojamību *ratione personae*, saskaņā ar kuru šis protokols neattiecas uz tā I pielikumā neminētiem uzņēmumiem, ir jākonstatē, ka šis protokols attiecas uz visu Polijas tērauda rūpniecības nozari kopumā, kas ietver arī prasītājus. 8. protokola 6. punkta trešajā daļā ir noteikta ne tikai kopējā atbalsta summa un ir aizliegts jebkāds cits tajā neparedzēts atbalsts, bet tā 3. punktā ir arī *expressis verbis* noteikts, ka tikai I pielikumā minētie uzņēmumi (saņēmējuzņēmumi) var saņemt valsts atbalstu Polijas tērauda rūpniecības pārstrukturēšanas programmas ietvaros. Ja I pielikumā neminēts uzņēmums neierobežotā apjomā varētu paturēt pārstrukturēšanas atbalsta summas, kas saņemtas pirms pievienošanās, attiecīgi neierobežojot ražošanas jaudu, 8. protokols zaudētu jebkādu jēgu.

100 Attiecībā uz argumentu, kas saistīts ar 8. protokola 4. punkta b) apakšpunktu un saskaņā ar kuru tikai saņēmējuzņēmumiem ir liegts pārņemt I pielikumā neminēta uzņēmuma, kurš atzīts par maksātnespējīgu, aktīvus, ir jānorāda, ka šī prasītāju argumenta pamatā ir kļūdaina šī noteikuma interpretācija. Šis punkts attiecas tikai uz saņēmējuzņēmumiem, un līdz ar to tā ietvaros nevar izdarīt secinājumus attiecībā uz citiem uzņēmumiem. Turklāt, pat pieņemot, ka šajā punktā ir paredzēta trešās personas iespēja pārņemt 8. protokola I pielikumā neminēta maksātnespējīga uzņēmuma aktīvus, tas nekādā ziņā nenozīmē, ka šai trešajai personai nav pienākuma atmaksāt šī uzņēmuma saņemto nelikumīgo atbalstu.

101 Līdz ar to tam, ka *HCz* situāciju ir iespējams pielīdzināt 8. protokola I pielikumā neminēta maksātnespējīga uzņēmuma situācijai, nav nekādas nozīmes. Tādējādi ar to saistītais iebildums, kura ietvaros ir norādīts uz varbūtēju vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, piemērojot 8. protokolu, arī ir noraidāms. Turklāt *HCz* nav nedz saņēmējuzņēmums, nedz maksātnespējīgs uzņēmums. Apmierinot ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu saistītu prasības pamatu, būtībā tiktu apstrīdēts 8. protokols, kurš, būdams primāro tiesību avots, ir EK līguma neatņemama sastāvdaļa.

102 Attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru Komisija ir pārkāpusi savas kompetences robežas, pietiek atgādināt, ka 8. protokola 18. punktā ir paredzēts, ka gadījumā, ja Polijas Republika pārstrukturizēšanas laika posmā melnās metalurģijas nozarei un it īpaši saņēmējuzņēmumiem papildus ir piešķīrusi ar kopējo tirgu nesaderīgu atbalstu, Komisijai ir jāveic atbilstoši pasākumi, lai pieprasītu no attiecīgajiem uzņēmumiem atmaksāt visu atbalstu, kas piešķirts, pārkāpjot šajā protokolā paredzētos nosacījumus. Šie atbilstošie pasākumi ietver kontroles pasākumus atbilstoši EKL 88. pantam. No tā izriet, ka Komisija bija kompetenta kontrolēt 8. protokola noteikumu ievērošanu.

103 Visbeidzot, attiecībā uz argumentiem, kas izvirzīti, lai apstrīdētu Lēmuma 4. panta likumīgumu, ir jāsecina, ka saskaņā ar 8. protokola 10. punktu jebkādas turpmākas izmaiņas pārstrukturēšanas plānā kopumā un individuālajos plānos ir jāsaskaņo ar Komisiju un ka Lēmuma 4. pantā tā ir atspoguļojusi vairākus nosacījumus, kas jau bija ietverti 8. protokolā.

104 Līdz ar to ar 8. protokola pārkāpumu saistītais prasības pamats ir noraidāms.

Par prasības pamatu, kas attiecas uz acīmredzamām kļūdām vērtējumā

— Lietas dalībnieku argumenti

105 Prasītāji norāda, ka, pareizi konstatējot attiecīgos faktus, Komisijai bija jānonāk pie secinājuma, ka strīdīgais atbalsts ir jau ticis atmaksāts, ņemot vērā *HCz* ražošanas līdzekļu pārņemšanu par tirgus cenu.

106 Tiesa līdzīgā lietā esot nospriedusi, ka gadījumā, ja atbalstu saņēmusī sabiedrība ir tikusi pārdota par tirgus cenu, šī pārdošanas cena atspoguļo iepriekš saņemtā atbalsta sekas un šīs sabiedrības pārdevējs ir tas, kurš ir guvis labumu no attiecīgā atbalsta. Šādā gadījumā iepriekš pastāvošais stāvoklis vispirms ir jāatjauno ar pārdevēja veiktu atbalsta atmaksu. Tomēr, ja privatizācijas rezultātā iegūtās summas gala rezultātā ir tikušas nodotas valstij, tā vienlaicīgi iegūst pārdevēja un atbalsta sniedzēja statusu, kā rezultātā iepriekš pastāvošā stāvokļa atjaunošanu nav iespējams nodrošināt ar attiecīgā atbalsta atmaksu (Tiesas 2001. gada 20. septembra spriedums lietā C-390/98 *Banks*, *Recueil*, I-6117. lpp., 78. un 79. punkts).

107 Šajā lietā *ISD* par tirgus cenu iegādājās no *TFS HSCz* akcijas, kā arī no *HCz — MH*, *MH Plus* un desmit pārējo *HCz* meitas sabiedrību akcijas. Līdz ar to pirkšanas pārdošanas darījuma rezultātā labumu no strīdīgā atbalsta turpina gūt *TFS* un *HCz*, kas ir Polijas valstij pilnībā piederoši uzņēmumi.

108 Replikā prasītāji papildus norāda, ka Polijas valsts spiediena rezultātā *IUD* bija jāpiedāvā ievērojami augstāka cena nekā tās sākotnējā piedāvājumā norādītā, sniedzot arī garantijas attiecībā uz *MH*. Šīs garantijas ietvaros tomēr nepārprotami esot atzītas *IUD* tiesības pārsūdzēt iespējamo Komisijas lēmumu par attiecīgā atbalsta atgūšanu.

109 Prasītāji atzīst nesen notikušo attīstību saistībā ar iepriekš 106. punktā minēto spriedumu lietā *Banks*, ko atspoguļo Tiesas 2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-277/00 Vācija/Komisija (*Recueil*, I-3925. lpp.; turpmāk tekstā — "*SMI* spriedums") un Pirmās instances tiesas 2005. gada 19. oktobra spriedums lietā T-324/00 *CDA Datenträger Albrechts*/Komisija (Krājums, II-4309. lpp.). Tomēr šī judikatūra, pēc prasītāju domām, nozīmē, ka gadījumā, ja atbalsta saņēmējs ir kļuvis par pircēja grupas sastāvdaļu, atbalsta atgūšana no tā saņēmēja finansiāli ietekmēs arī pircēju, kurš, iespējams, jau ir atmaksājis attiecīgās atbalsta summas, samaksājot tirgus cenai

atbilstošu cenu. Ja akciju paketes pārdevējs turklāt ir bijusi pati valsts, kurai ir arī jāatgūst attiecīgais atbalsts, šī valsts būtu atguvusi attiecīgo atbalstu divreiz.

110 Komisija apgalvo, ka šis prasības pamats ir atzīstams par neefektīvu, jo prasītāji ir apstrīdējuši Lēmumā neiekļautu punktu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

111 Izvērtējot argumentu, saskaņā ar kuru *ISD* ir pārņēmis *HCz* aktīvus par tirgus cenu, ir jānodala divi posmi. Pirmkārt, *MH* un *MH Plus*, kas abi ir *HCz* pilnībā piederošas meitas sabiedrības, ir pārņēmuši no *HCz* ar tērauda ražošanu saistītos aktīvus, kā arī pārējos ražošanai nepieciešamos aktīvus (*asset deal*). Otrkārt, *HCz* ir pārdevis *MH* un *MH Plus ZPD Steel* (pašlaik — *ISD*), kas ir *IUD* pilnībā piederoša meitas sabiedrība (*share deal*).

112 Saistībā ar "asset deal" ir vispārzināms, ka *MH* un *MH Plus* par *HCz* aktīvu nodošanu šīm saistītajām sabiedrībām nav samaksājuši *HCz* nekādu pirkuma summu. Komisijas bažas par to, ka šīs pārstrukturēšanas rezultātā *HCz* var kļūt par "tukšu čaumalu", kas liegtu atgūt par nesaderīgo atzīto atbalstu, neraugoties uz sākotnēji pastāvošajiem ievērojamajiem aktīviem, līdz ar to ir atzīstamas par pamatotām. Tādējādi vienīgi solidāri noteiktais atmaksāšanas pienākums ļāva Polijas Republikai vērsties pie visiem saņēmējuzņēmumiem.

113 Attiecībā uz "share deal" ir jānorāda, ka *ISD* īstenotā *MH* un *MH Plus* iegāde, kas Lēmuma pieņemšanas brīdī vēl nebija pabeigta, šajā lēmumā nav izskatīta. No Lēmuma rezolutīvās daļas un apsvērumiem būtībā izriet, ka tajā ir izskatīts vienīgi pirmais posms, proti, ar *HCz* aktīvu nodošanu (*asset deal*) saistītie problemātiskie jautājumi.

114 No pastāvīgās judikatūras turklāt izriet, ka, izskatot prasību atcelt tiesību aktu, apstrīdētā tiesību akta likumīgums ir izvērtējams, ņemot vērā šī akta pieņemšanas brīdī pastāvējušos faktiskos un tiesiskos apstākļus (skat. Tiesas 1979. gada 7. februāra spriedumu apvienotajās lietās 15/76 un 16/76 Francija/Komisija, *Recueil*, 321. lpp., 7. punkts, un šī sprieduma 109. punktā minēto spriedumu lietā *SMI*, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

115 Tomēr Lēmuma pieņemšanas brīdī, proti, 2005. gada 5. jūlijā, *HCz* vēl bija *MH* un *MH Plus* īpašnieks, jo pārdošana *ISD* tika veikta tikai 2005. gada 30. septembrī. Šī vēlāk notikusī *MH* pārdošana *ISD* tomēr nekādā veidā neietekmē Lēmuma likumīgumu. Pēc Lēmuma pieņemšanas radušies apstākļi nevar ar atpakaļejošu spēku ietekmēt tā likumīgumu. Līdz ar to šis prasības pamats ir atzīstams par neefektīvu, jo prasītāji ir apstrīdējuši Lēmumā neizskatītu darījumu.

116 No tā izriet, ka prasītāju *ISD* un *IUD* argumentiem, kuru pamatā ir atsauce uz šī sprieduma 106. punktā minēto spriedumu lietā *Banks*, kā arī šī sprieduma 109. punktā minēto spriedumu lietā *SMI* un *CDA Datenträger Albrechts*/Komisija, šīs lietas ietvaros nav nekādas nozīmes. Spriedumā lietā *Banks* Tiesa ir izskatījusi iespēju pieprasīt atbalsta atmaksu pēc atbalstu saņēmušā uzņēmuma pārdošanas. Vēlāk pasludinātie spriedumi lietā *SMI* un *CDA Datenträger Albrechts*/Komisija attiecas uz tādām situācijām, kurās pretēji šai lietai pārdošana ir notikusi pirms lēmuma par atbalsta atgūšanu pieņemšanas.

117 Pēc Lēmuma par strīdīgā atbalsta atgūšanu pieņemšanas Polijas iestādēm atmaksas nosacījumi, tai skaitā tas, kāda kopējās summas daļa ir jāatmaksā katram uzņēmumam, kurš ir atzīts par solidāru parādnieku, ir jānosaka saskaņā ar šo Lēmumu.

118 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasības pamats, kas attiecas uz acīmredzamām kļūdām faktu izvērtējumā, ir noraidāms.

Par prasības pamatu, kas attiecas uz tiesību iesniegt apsvērumus pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

119 Prasītāji *ISD* un *IUD* apgalvo, ka, lai arī Komisija bija informēta par attiecīgo atbalstu, lēmuma par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu kopsavilkumā strīdīgais atbalsts nav minēts. Šajā lēmumā ir izklāstīti atsevišķi tiesiskie apstākļi, bet nav norādīti nekādi faktiskie apstākļi attiecībā uz jebkādu atbalstu, tostarp strīdīgo atbalstu. Šis formulējums nav ļāvis *IUD* saprast, uz kādu tieši atbalstu attiecas šī izmeklēšanas procedūra. Līdz ar to *IUD* nebija informēts par to, ka tam ir jāiesniedz apsvērumi par attiecīgo atbalstu. Tādējādi tas nevarēja īstenot EKL 88. pantā un Regulas Nr. 659/1999 6. pantā paredzētās tiesības.

120 Replikā prasītāji ir atzinuši, ka *Oficiālajā Vēstnesī* publicētajā uzaicinājumā iesniegt apsvērumus ir minēts laika posms, uz kuru attiecas pārbaudes procedūra. Tomēr šī informācija ir ietverta tikai oriģinālajā (poļu) valodā publicētajā lēmuma par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu redakcijā, nevis kopsavilkumā. Tomēr *IUD* bija iecerējis iepazīties ar šo lēmumu, par pamatu ņemot angļu valodā publicēto kopsavilkumu.

121 Komisija nepiekrīt šiem argumentiem. Tā norāda, ka pārbaudes procedūras uzsākšanas posmā attiecīgo faktu juridiskais izvērtējums vienmēr ir sākotnēja rakstura, bet lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu ir skaidri norādīts, ka Komisija ir izskatījusi arī citu *HCz* un *HSCz* kopš 1997. gada piešķirto atbalstu esamību.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

122 Nav noliedzams, ka lēmuma par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu kopsavilkumā, kurā *HCz* ir norādīts kā iespējamais valsts atbalsta saņēmējs, nav minēts nedz strīdīgais atbalsts, nedz laika posms no 1997. līdz 2003. gadam.

123 Tomēr kopsavilkums parasti nozīmē, ka tajā nevar būt ietverta visa lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu norādītā informācija. Turklāt no *Oficiālajā Vēstnesī* publicētā uzaicinājuma iesniegt apsvērumus nepārprotami izriet, ka tikai poļu valodā publicētais teksts ir uzskatāms par autentisku. Visbeidzot, lēmums par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu ir adresēts Polijas Republikai, kuras oficiālā valoda ir poļu valoda. Prasītāji līdz ar to nevarēja iepazīties ar lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu, par pamatu ņemot tikai angļu valodā publicēto kopsavilkumu. Prasītāju pašu interesēs bija pārtulkot šo lēmumu, ja, neraugoties uz to, ka *ISD* ir Polijas uzņēmums, poļu valoda tiem nebija saprotama.

124 Attiecībā uz pašu lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu ir jānorāda, ka saskaņā ar judikatūru EKL 88. panta 2. punktā paredzētā izmeklēšanas posma mērķis ir ļaut Komisijai saņemt pilnīgu informāciju par visiem lietas apstākļiem (Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 38. punkts).

125 Saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 6. panta 1. punktu lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu tiek rezumēti attiecīgie faktiskie un tiesiskie jautājumi, tajā ir Komisijas "sākotnējais izvērtējums" par to, vai ierosinātajam pasākumam ir atbalsta iezīmes, kā arī izklāstīti iemesli, kas liek šaubīties par tā saderību ar kopējo tirgu. Tāpat šajā lēmumā attiecīgā dalībvalsts un citas ieinteresētās personas tiek aicinātas iesniegt savus apsvērumus.

126 Kā izriet no iepriekš minētās tiesību normas formulējuma, Komisijas veiktajai pārbaudei vienmēr ir sākotnējs raksturs. No tā izriet, ka Komisijai tās attiecīgajā paziņojumā par minētās procedūras uzsākšanu nevar likt sniegt pilnīgu analīzi par konkrēto atbalstu. Tomēr Komisijai ir pietiekami precīzi jānosaka savas pārbaudes ietvari, lai ieinteresēto personu tiesībām iesniegt apsvērumus nezustu jēga (Pirmās instances tiesas 2006. gada 31. maija spriedums lietā T-354/99 *Kuwait Petroleum* (*Nederland*)/Komisija, Krājums, II-1475. lpp., 85. punkts).

127 Tomēr no lēmuma par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu 6., 32. un 51. punkta, kuru teksts poļu valodā tika publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*, ir skaidri redzams, ka Komisija izvērtējusi vairāku *HCz* un *HSCz* kopš 1997. gada piešķirto atbalsta summu esamību. 6. punktā tā konstatējusi, ka, "pamatojoties uz pašreiz pieejamo informāciju, šķiet, ka *HCz* kopš pārstrukturēšanas posma uzsākšanas 1997. gadā ir saņēmis vairākas atbalsta summas". 32. punktā Komisija ir precizējusi, ka "šīs procedūras ietvaros ir jāizskata visas *HCz* kopš 1997. gada 1. janvāra piešķirtās atbalsta summas". Līdz ar to tā lūdza Polijas iestādēm "iesniegt detalizētu informāciju par visu atbalsta summu, ko Polijas Republika kopš 1997. gada piešķīrusi *HCz*, apmēru un izlietojumu" (51. punkts).

128 Lai arī lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu precīzi nav minēts nedz pārstrukturēšanas atbalsts, nedz summa PLN 19 699 452 apmērā, no tā tomēr nepārprotami izriet, ka Komisija ir uzsākusi izsmeļošu procedūru, kas attiecas uz visām *HCz* kopš 1997. gada piešķirtajām atbalsta summām.

129 No iepriekš minētā izriet, ka lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu Komisija ir pienācīgi norādījusi veiktās pārbaudes ietvarus, lai ieinteresētās trešās personas varētu iesniegt savus apsvērumus. Līdz ar to šis prasības pamats ir noraidāms.

Par prasības pamatu, kas attiecas uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

130 Prasītāji *ISD* un *IUD* norāda, ka, tā kā Komisija lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu nav precīzi norādījusi valsts atbalstu, kura atcelšanu tā ir pieprasījusi Lēmumā, Lēmums ir nelikumīgs arī tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpuma dēļ. Prasītāji apgalvo, ka to tiesisko paļāvību bija radījis arī tas, ka *IUD* rēķinājās ar to, ka strīdīgais atbalsts tiks uzskatīts par atmaksātu saskaņā ar iepriekš 106. punktā minēto spriedumu lietā *Banks* un ka Komisija ir bijusi pienācīgi informēta par līdz 2003. gadam piešķirto atbalstu.

131 Nākamā prasības pamata ietvaros prasītāji arī norāda, ka Komisija ir radījusi tiem pārliecību, ka *HCz* saņemtais atbalsts netiks atcelts. Kaut arī bija secināts, ka strīdīgais atbalsts ir nelikumīgs, šajā lietā pastāv ārkārtas apstākļi. Pēc tam, kad Komisija sava 2003. gada 26. maija priekšlikuma Padomes lēmumam pamatojumā bija atzinusi, ka 2. protokola 8. panta 4. punktā paredzētā izņēmuma pagarinājums nozīmētu ar atpakaļejošu spēku atļaut atbalstu, kas nelikumīgi tika piešķirts pēc Eiropas nolīguma spēkā stāšanās, prasītāji varēja leģitīmi uzskatīt, ka Komisija nelūgs atmaksāt *HCz* saņemto atbalstu. Prasītāji norāda, ka, kaut arī par strīdīgo atbalstu nebija paziņots EKL 87. un 88. panta izpratnē, par to tika "pienācīgi informēts" saskaņā ar 2. protokolā paredzēto procedūru.

132 Komisija nepiekrīt šiem argumentiem un apgalvo, ka prasītāji šajā lietā nevar atsaukties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

133 Attiecībā uz iespējamo precizitātes trūkumu lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu ir jānorāda uz iepriekš izskatīto prasības pamatu, saistībā ar kuru, vispirms atgādinot, ka šādam lēmumam vienmēr ir sākotnējs raksturs, ir ticis atzīts, ka lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu Komisija tomēr ir pienācīgi definējusi savas pārbaudes ietvarus (skat. šī sprieduma 126.–129. punktu). Līdz ar to tiešas atsauces uz strīdīgo atbalstu trūkums lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu nav pamats, lai prasītāji varētu atsaukties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu.

134 Tiktāl, ciktāl prasītāji apgalvo, ka tiem ir bijusi paļāvība par to, ka strīdīgais atbalsts tiks uzskatīts par atmaksātu, ir jānorāda, ka šī paļāvība nav aizsargājama saskaņā ar tiesiskās paļāvības aizsardzības principu. Kopienu tiesību akts nav pamudinājis prasītājus pieņemt lēmumu, kurš gala rezultātā radītu negatīvas sekas attiecībā uz tiem (šajā sakarā skat. Tiesas 1988. gada 28. aprīļa spriedumu lietā 120/86 *Mulder*, *Recueil*, 2321. lpp., 24. punkts), nedz arī prasītāji bija tāda Kopienu iestādes izdota labvēlīga administratīva akta adresāti, kuru šī iestāde vēlāk atcēlusi (šajā sakarā skat. Tiesas 1997. gada 17. aprīļa spriedumu lietā C-90/95 P *de Compte*/Parlaments, *Recueil*, I-1999. lpp., 35. punkts un tajā minētā judikatūra). Katrā ziņā iepriekš 106. punktā minētais spriedums lietā *Banks* nekādi neietekmē Lēmuma likumīgumu (skat. šī sprieduma 116. punktu).

135 Attiecībā uz iespējamo strīdīgā atbalsta atzīšanu par likumīgu ar atpakaļejošu spēku ir jāatgādina, ka atbalstu saņēmušajiem uzņēmumiem var būt tiesiskā paļāvība par atbalsta likumīgumu tikai tad, ja tas ir ticis piešķirts, ievērojot EKL 88. pantā paredzēto procedūru, un ka rūpīgam saimnieciskās darbības subjektam ir jāspēj pārliecināties, ka šī procedūra ir tikusi ievērota (Tiesas 1997. gada 20. marta spriedums lietā C-24/95 *Alcan Deutschland*, *Recueil*, I-1591. lpp., 25. punkts).

136 Šajā gadījumā ir vispārzināms, ka par strīdīgo atbalstu netika nekādā veidā paziņots. Strīdīgais atbalsts tika piešķirts laikā, kad Polijas Republika vēl nebija Eiropas Savienības dalībvalsts. Līdz ar to paziņojums saskaņā ar EKL 88. pantā paredzēto procedūru nebija iespējams.

137 Prasītāji apgalvo, ka par strīdīgo atbalstu tika "pienācīgi informēts" saskaņā ar 2. protokolā paredzēto procedūru. Šajā sakarā ir jāatceras, ka ar 2. protokola 8. pantu tika ieviests vispārējs visa veida atbalsta aizliegums, izņemot atbilstoši EOTK līgumam atļautajos izņēmuma gadījumos. Šajā pantā ir paredzēts izņēmums arī attiecībā uz "EOTK tērauda" ražojumiem pārstrukturēšanas atbalsta gadījumos, kam tomēr ir piemērojami zināmi nosacījumi un procedūras.

138 Tomēr šīs procedūras nevarēja radīt prasītājiem tiesisko paļāvību. Apgalvojot, ka par strīdīgo atbalstu tika "pienācīgi informēts" atbilstoši 2. protokolā paredzētajai procedūrai, prasītāji, kā šķiet, atsaucas uz Lēmumu 2003/588. Šajā lēmumā Padome ir atzinusi, ka Polijas Republikas 2003. gada 4. aprīlī Komisijai iesniegtais pārstrukturēšanas plāns un attiecīgie komercdarbības plāni atbilst 2. protokola 8. panta 4. punkta prasībām. Tomēr ir jānorāda, ka ar *HCz* saistītais komercdarbības plāns Komisijai netika iesniegts. Līdz ar to uz šo plānu Lēmumā 2003/588 paredzētais apstiprinājums neattiecas.

139 Attiecībā uz iepriekš minētā Komisijas priekšlikuma Padomes lēmuma pieņemšanai pamatojumu, saskaņā ar kuru 2. protokola 8. panta 4. punktā paredzētā izņēmuma pagarinājums nozīmē, ka ar atpakaļejošu spēku par likumīgām tiktu atzītas visas atbalsta summas, kas bija nelikumīgi piešķirtas kopš Eiropas nolīguma spēkā stāšanās, ir jānorāda, ka šie noteikumi Padomes galīgi pieņemtajā tiesību aktā vairs nav atrodami. Tādējādi tikai Komisijas iesniegts priekšlikums Padomes lēmuma pieņemšanai vien nevarēja radīt prasītājiem tiesisko paļāvību.

140 No tā izriet, ka prasības pamats par tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu ir noraidāms.

Par prasības pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 659/1999 14. panta pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

141 Prasītāji atgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 14. panta 1. punktu Komisija neprasa atbalsta atgūšanu, ja tas būtu pretrunā kādam Kopienu tiesību vispārējam principam. Tomēr, pieņemot Lēmumu, Komisija esot pārkāpusi tiesiskās paļāvības aizsardzības, tiesiskās drošības un vienlīdzīgas attieksmes principus.

142 Saistībā ar, pirmkārt, tiesiskās paļāvības aizsardzības principu prasītāji ir norādījuši šī sprieduma 131. punktā minētos argumentus.

143 Otrkārt, attiecībā uz tiesiskās drošības principu prasītāji norāda, ka tas liedz iestādei pieprasīt atbalsta atcelšanu, ja tā par to tikusi informēta valsts tērauda rūpniecības pārstrukturēšanas programmas ietvaros un ja cita iestāde, pamatojoties uz pirmās minētās iestādes priekšlikumu, ir pieņēmusi lēmumu, ar kuru šī programma ir atzīta par saderīgu ar Kopienu tiesībām.

144 Treškārt, saistībā ar vienlīdzīgas attieksmes principu prasītāji norāda, ka Komisija ir pilnīgi atšķirīgi attiekusies pret divām personu kategorijām, kuru juridiskā un faktiskā

situācija nebija ievērojami atšķirīgas — 8. protokola I pielikumā minētajiem uzņēmumiem, no vienas puses, un *HCz* pārņēmušo saimniecisko vienību, no otras puses, — nosakot Polijas Republikai pienākumu atgūt *HCz* piešķirto atbalstu, tai pat laikā atzīstot I pielikumā minētajiem uzņēmumiem piešķirto atbalstu par saderīgu ar Līgumu.

145 Komisija nepiekrīt šiem argumentiem un norāda, ka Kopienu vai Polijas iestādes nekad nav apstiprinājušas strīdīgo atbalstu saskaņā ar 2. protokola 8. panta 4. punktu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

146 Šī prasības pamata ietvaros prasītāji norāda uz tiesiskās paļāvības aizsardzības, tiesiskās drošības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu, kas ir vispārēji Kopienu tiesību principi Regulas Nr. 659/1999 14. panta izpratnē.

147 Pirmkārt, attiecībā uz iespējamo tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu ir jānorāda uz secinājumu, kas iepriekš izskatītā prasības pamata ietvaros izdarīts šo argumentu izvērtēšanas noslēgumā (šī sprieduma 140. punkts).

148 Otrkārt, attiecībā uz iespējamo tiesiskās drošības principa pārkāpumu ir jānorāda, ka, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, arī šis iebildums nav akceptējams. Kā jau iepriekš minēts, Komisijas rīcība nav pretrunā Lēmumam 2003/588, jo ar *HCz* saistītais komercdarbības plāns tajā nav paredzēts. Turklāt ir vispārzināms, ka 8. protokola I pielikumā ir minēti uzņēmumi, kas ir tiesīgi saņemt valsts atbalstu, un *HCz* starp tiem nav minēts.

149 Treškārt, runājot par iespējamo vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, ir jānorāda, ka tieši tas, ka *HCz* nav atzīts par vienu no saņēmējuzņēmumiem, arī ir iemesls, kas pamato atšķirīgu attieksmi pret to salīdzinājumā ar saņēmējuzņēmumiem. Tiktāl, ciktāl 8. protokolā ir paredzēta atšķirīga attieksme pret saņēmējuzņēmumiem un pret uzņēmumiem, kas nav minēti šī protokola I pielikumā, ir jāatzīst, ka šis protokols kā primāro tiesību avots ir neatņemama Līguma sastāvdaļa.

150 No iepriekš minētā izriet, ka prasības pamats, kas attiecas uz Regulas Nr. 659/1999 14. panta pārkāpumu, ir noraidāms.

Par prasības pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 794/2004 pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

151 Gadījumā, ja Pirmās instances tiesa atzītu par nepamatotiem iepriekš izvirzītos atcelšanas pamatus, prasītāji norāda, ka tai katrā ziņā būtu jāatceļ vismaz Lēmuma 3. panta 2. punkta otrā daļa, kas attiecas uz maksājamo procentu aprēķināšanu. Komisija esot pārkāpusi Regulas Nr. 794/2004 9. un 11. panta mērķi, kas ir pirms strīdīgā atbalsta piešķiršanas pastāvošā stāvokļa atjaunošana (*status quo ante*), pirmkārt, piemērojot procentus procentu atmaksai un, otrkārt, izvēloties tādu references likmi, kas nekādā veidā nav saistīta ar Polijas tirgū laika posmā no 1997. līdz 2004. gadam pastāvošo situāciju.

152 Pirmkārt, prasītāji norāda, ka saskaņā ar Polijas tiesībām procenti ir jāmaksā tikai par nokavētām nodokļu maksājumu summām un nodokļu tiesību aktos nav paredzēta par šīm summām maksājamo procentu kapitalizācija. Līdz ar to atbalstu saņēmušie uzņēmumi atrastos nevis tādā pašā situācijā, kādā tie atradās pirms attiecīgā atbalsta piešķiršanas, bet gan nelabvēlīgākā situācijā.

153 Otrkārt, prasītāji norāda, ka laika posmā no 1997. līdz 2004. gadam — kā tas jau detalizēti izklāstīts šī prasības pieteikuma A pielikumā ietvertajā atzinumā — ļoti retas bija tādas situācijas, kad uzņēmumi saņēma ilgtermiņa ārējo kapitālu (uz pieciem vai vairāk gadiem), izmantojot Polijas zlotos izsniegtas obligācijas un banku aizdevumus. Prasītāji apgalvo, ka uzņēmumi deva priekšroku aizdevumiem ārvalstu valūtās, nevis valsts valūtā un šajā kontekstā "dominējošā ārvalsts valūta" bija ASV dolārs.

154 Vēloties izmantot Polijas Valsts kases obligācijām piemēroto procentu likmi, Komisija neesot izmantojusi tādu likmi, kas pareizi atspoguļotu *HCz* iegūto priekšrocību. Tieši pretēji, Valsts kases obligācijām piemērotās procentu likmes rezultātā šī priekšrocība tiek pārvērtēta un procentu atmaksa nostāda atbalstu saņēmušos uzņēmumus nelabvēlīgākā situācijā salīdzinājumā ar *status quo ante*. Patiesībā galīgajai procentu likmei bija jābūt amplitūdā no 4,24 līdz 7,51 %, bet Komisijas piedāvātā likme svārstījās no 5,50 līdz 19,70 %. Atceļot Lēmuma 3. panta 2. punkta otro daļu, Pirmās instances tiesai ar procentu likmes noteikšanu saistītais jautājums būtu jānodod Komisijai atkārtotai izskatīšanai, lai tā varētu pieņemt jaunu lēmumu saskaņā ar šī prasības pieteikuma A pielikumu. Noslēgumā prasītāji ir apkopojuši iepriekš minētajā A pielikumā aprakstīto aprēķināšanas kārtību un snieguši datus par 1997.–2006. gadu.

155 Komisija nepiekrīt šiem argumentiem.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

156 Pēdējais no prasītāju izvirzītajiem prasības pamatiem attiecas uz strīdīgā atbalsta atgūšanai piemērojamo procentu likmi. Šajā kontekstā prasītāji ir apstrīdējuši ne vien Lēmumu, bet arī 2006. gada 7. jūnija vēstuli, kurā Komisija ir noteikusi šo procentu likmi.

157 Attiecībā uz Lēmumu ir jānorāda, ka Komisija tā 3. panta 2. punkta otrajā daļā ir vienīgi norādījusi, ka atgūstamās summas ietver procentus, sākot no strīdīgā atbalsta piešķiršanas *HCz* brīža, līdz tā atgūšanai un ka procenti ir aprēķināti saskaņā ar Regulas Nr. 794/2004 V nodaļu. Tiktāl, ciktāl prasītāji apstrīd strīdīgā atbalsta atgūšanai piemērojamo procentu likmi, to izvirzītais prasības pamats ir neefektīvs, jo šī procentu likme nav noteikta nedz Lēmuma rezolutīvajā daļā, nedz tā apsvērumos.

158 Tāpat ir jānorāda, ka Lēmuma 147. apsvērumā Komisija ir *expressis verbis* atzinusi, ka, tā kā Polijai laikā, kad tika piešķirts strīdīgais atbalsts, starpbanku mijmaiņas darījumu piecu gadu likmes nebija pieejamas, atgūšanai piemērojamā procentu likme saskaņā ar Regulas Nr. 794/2004 9. panta 4. punktu ir jānosaka, izmantojot pieejamu procentu likmi, kas uzskatāma par minētajam periodam atbilstošu procentu likmi.

159 Tiktāl, ciktāl prasītāji apstrīd Lēmumā paredzēto procentu aprēķināšanas metodi, ir jānorāda, ka Lēmuma 3. panta 2. punkta otrajā daļā ietvertajiem secinājumiem ir vienīgi deklaratīvs raksturs, jo tajos ir tikai ietverta atsauce uz attiecīgajiem Regulas Nr. 794/2004 V nodaļas noteikumiem. Būtībā procentu aprēķināšanas metode ir paredzēta pašā Regulā Nr. 794/2004. Tomēr prasītāji nav izvirzījuši iebildi par spēkā neesamību attiecībā uz šo regulu.

160 Attiecībā uz 2006. gada 7. jūnija vēstuli, kurā Komisija ir noteikusi strīdīgā atbalsta atgūšanai piemērojamo procentu likmi, prasītāji norāda, ka Komisijas izvēlētā references likme nekādā veidā nav saistīta ar Polijas tirgū attiecīgajā laikā pastāvošo situāciju un ka procenti nav aprēķināmi saskaņā ar salikto procentu metodi.

161 Tomēr ir jānorāda, ka šie iebildumi nav pamatoti.

162 Attiecībā uz procentu likmes noteikšanas metodi Regulas Nr. 794/2004 9. panta 4. punktā ir vienīgi paredzēts, ka atgūšanai piemērojamā procentu likme ir nosakāma "ciešā sadarbībā" ar attiecīgo dalībvalsti.

163 No Komisijas un Polijas iestāžu sarakstes, ko Komisija uzsāka pēc Pirmās instances tiesas uzdotā jautājuma, ir redzams, ka strīdīgā atbalsta atgūšanai piemērojamās procentu likmes noteikšana patiešām tika veikta "ciešā sadarbībā" ar Polijas Republiku. Savā 2006. gada 13. marta vēstulē Polijas iestādes ierosināja kā atgūšanai piemērojamo procentu likmi noteikt Valsts kases obligācijām piemērojamo likmi attiecīgi uz piecu un desmit gadu termiņu. Ņemot vērā Polijā attiecīgajā laikā pastāvošo situāciju kapitāla tirgū, kuru raksturoja ļoti augstas procentu likmes, kas tomēr strauji samazinājās, tās lūdza ikgadēji atjaunot šīs likmes un neaprēķināt procentu maksājumus saskaņā ar salikto procentu metodi.

164 Komisija akceptēja lielāko daļu no šiem priekšlikumiem. Tā, protams, atzina, ka konsekvences nolūkos tā vietā, lai izmantotu divas dažādas procentu likmes, attiecībā uz laika posmu no 1997. līdz 2004. gadam ir izmantojama tikai obligācijām piemērojamā procentu likme piecu gadu termiņam. Tomēr, nosakot saskaņā ar Regulas Nr. 794/2004 9. panta 4. punktu piemērojamo procentu likmi, Komisijai ir zināma rīcības brīvība. Turklāt prasītāji nemaz nav apstrīdējuši vienotas procentu likmes piemērošanu.

165 Attiecībā uz procentu aprēķināšanai piemērojamo metodi, it īpaši procentu aprēķināšanu saskaņā ar salikto procentu metodi, ir jānorāda, ka Komisija acīmredzami ir noraidījusi Polijas Republikas izvirzīto argumentu. Tomēr Regulas Nr. 794/2004 11. panta 2. punktā ir *expressis verbis* paredzēts, ka procentu likmi piemēro gan parāda pamatsummai, gan procentiem līdz atbalsta atmaksāšanas dienai un procentiem, kas uzkrājas iepriekšējā gadā, piemēro procentus katrā turpmākā gadā. Turklāt Regulas Nr. 794/2004 13. pantā ir paredzēts, ka tās 9. un 11. pantu piemēro attiecībā uz visiem atgūšanas lēmumiem, par kuriem paziņots pēc šīs regulas spēkā stāšanās dienas. Tā kā Regula Nr. 794/2004 stājās spēkā 2004. gada maijā, Lēmuma pieņemšanas brīdī tā bija piemērojama, kā rezultātā Komisijai bija pienākums noteikt, ka procenti ir aprēķināmi saskaņā ar salikto procentu metodi.

166 Šādos apstākļos un ņemot vērā, ka strīdīgās references likmes ir ierosinājušas Polijas iestādes, nevar uzskatīt, ka Komisija ir pārkāpusi savu pienākumu strīdīgā atbalsta atgūšanai piemērojamo procentu likmi noteikt ciešā sadarbībā ar Polijas Republiku, ka tā ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā vai ir kļūdījusies, piemērojot šo procentu likmi saskaņā ar salikto procentu metodi.

167 No tā izriet, ka ar Regulas Nr. 794/2004 pārkāpumu saistītais prasības pamats ir noraidāms.

168 Tā kā visi prasītāju izvirzītie prasības pamati ir noraidīti, prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

169 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājiem spriedums ir nelabvēlīgs, tiem jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) prasības noraidīt;

2) *ISD Polska sp. z o.o.* un *Industrial Union of Donbass Corp.* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2009. gada 1. jūlijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas . . . . . II - 2192

Prāvas rašanās fakti . . . . . II - 2200

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi . . . . . II - 2205

Juridiskais pamatojums . . . . . II - 2208

Par prasību pieņemamību . . . . . II - 2208

Par tiesībām celt prasību . . . . . II - 2208

— Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 2208

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 2210

Par prasības novēloto raksturu . . . . . II - 2212

— Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 2212

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 2214

Par prasības, kas celta par 2006. gada 7. jūnija vēstuli, pieņemamību . . . . . II - 2215

— Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 2215

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 2217

Par trešā, ceturtā un piektā prasījuma pieņemamību . . . . . II - 2219

Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 2219

Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 2220

Par lietas būtību . . . . . II - 2221

Par prasības pamatu, kas attiecas uz 8. protokola pārkāpumu . . . . . II - 2221

— Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 2221

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 2223

Par prasības pamatu, kas attiecas uz acīmredzamām kļūdām vērtējumā . . . . . II - 2227

— Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 2227

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 2229

Par prasības pamatu, kas attiecas uz tiesību iesniegt apsvērumus pārkāpumu . . . . . II - 2231

— Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 2231

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 2232

Par prasības pamatu, kas attiecas uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu II - 2234

— Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 2234

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 2235

Par prasības pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 659/1999 14. panta pārkāpumu . . . II - 2237

— Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 2237

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 2238

Par prasības pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 794/2004 pārkāpumu . . . . . II - 2239

— Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 2239

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 2241

Par tiesāšanās izdevumiem . . . . . II - 2244